

ΧΡΟΥΣΗ

ΑΥΓΗ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΦΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 1983

«Ἡ «φρονημάδα» εἶναι τῶν πολλῶν, αὐτὴ μᾶς ἔφαγε καὶ μᾶς τρώει. Τὴν «τρέλλα» θέλω ἐγώ, αὐτὴ μὲ καθαρίζει ἀπὸ τὰ τρισβάρια καὶ βρώμικα κατακαθίσματα πού ἀφίνει μέσα μου περνῶντας ἢ σημερινή, ἢ ταπεινωμένη ἑλληνικὴ ζωὴ καὶ μὲ φαρμακώνει.

Ἡ τρέλλα ἔχει μάτια καὶ βλέπει. Ἡ «φρονημάδα» εἶναι τύφλα. Τρελλοὶ ἦταν οἱ προφῆτες καὶ γνωστικά τὰ ξεπεσμένη πλήθη. Τόν Ἄσυμβίβαστο ζητῶ καὶ τόν Σκληρό, γυρεύω τόν Τρελλό, τόν Σιδερένιο, τόν Ἀλύγιστο. Αὐτοῦ τὰ μάτια καὶ τὰ λόγια καὶ τὴν κίνησι καὶ τὴ σιωπὴ ἀκολουθῶ. Σ' Αὐτοῦ τόν ρυθμὸ τὴ ζωὴ μου τονίζω».

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

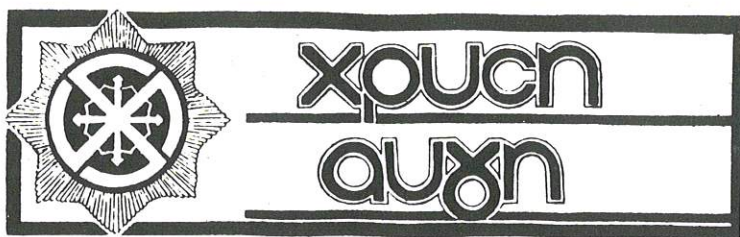
περιοδικὴ ἐκδόσις: χρυσεὴ αὐγὴ -

- συντάσσεται ὑπὸ ἐπιτροπῆς.

τευχὸς 10ον - μᾶζος ἰουνίου 1983 - δρχ 50

ΑΘΗΝΑΙ: ξωδοχοῦ πηγῆς 16 β οραφας -

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: λαζαροῦ αντωνιαδου 1 -

ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

Κάθε Κίνημα 'Επαναστατικό, φυσικό είναι κατά τήν εξέλιξι τῶν προσπαθειῶν του νά συναντᾷ ἐχθρούς καί φίλους. 'Εχθρούς, πού καμμιά φορά είναι πολύ πιό χρήσιμοι ἀπό πολλούς φίλους. Καί φίλους, πού τυχαίνει νά είναι πολύ πιό ἐπιζήμιοι ἀπό πολλούς ἐχθρούς. Μέσα σέ ὄλους αὐτούς τούς «φίλους», πού στήν οὐσία είναι οἱ χειρότεροι ἐχθροί μας είναι καί αὐτοί, πού μέ ὑπουλη τακτική προσπαθοῦν νά σκορπίσουν ἀνάμεσά μας τήν ἥττοπάθεια λέγοντας ὅτι καλά μέν ὄλα αὐτά καί αὐτοί τά ἴδια πιστεύουν, πλὴν ὅμως ὁ ἐχθρός είναι πανίσχυρος, οἱ καιροί είναι ἄσχημοι καί ὅτι δέν θά μπορούσαμε ποτέ νά κάνουμε τίποτε. Θά μπορούσαμε ἴσως, νά θεωρήσουμε τά λόγια τους καλοπροαίρετα, ἐάν μέ τίς πράξεις τους μᾶς ἐπεδείκνυαν αὐτή τους τήν πρόθεσι. Θά μπορούσαμε ἴσως νά μήν θεωρήσουμε τά λόγια τους ὑστερόβουλα καί προδοτικά, ἐάν μέ τόν ἀγῶνα τους μᾶς ἔδειχναν ὅτι κατά βάθος δέν τά πιστεύουν. "Όταν ὅμως κάποιος κάνει μία ἀπαισιόδοξη διαπίστωση καί δέν προσπαθῆ νά ἀνατρέψῃ τά δεδομένα τῆς ἀπαισιοδοξίας του, τότε είναι ἕνας ἀδιάφορος καί κουρασμένος ἀπό τήν ζωῆ ἄνθρωπος, πού ὄχι μόνο δέν ἔχει τήν διάθεσι νά ἀγωνισθῆ γιά νά διορθῶσῃ τά κακῶς κείμενα, ἀλλά προσπαθεῖ μέ τό δηλητήριο τῆς ἐμφυτης μελαγχολίας του νά σκορπίσῃ καί ἀνάμεσα στούς ἄλλους τήν ἀπαισιοδοξία του.

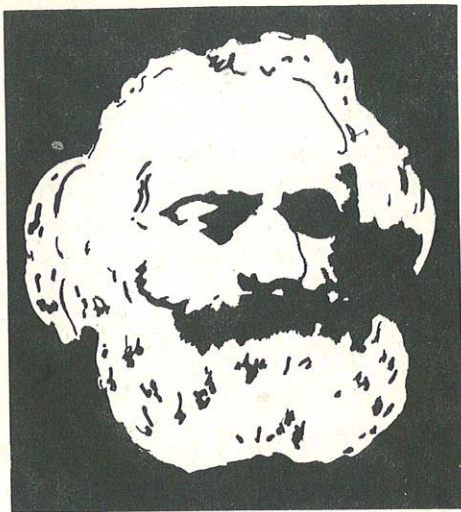
"Όσοι λοιπόν πιστεύουν ὅτι είναι 'Εθνικοσοσιαλιστές θά πρέπει νά τό ἀποδείξουν, κάνοντας ἀγῶνα 'Εθνικοσοσιαλιστικό καί ὄχι σκορπῶντας ἀπαισιόδοξες προβλέψεις σάν νέες Κασσάνδρες. "Όσοι πιστεύουν ὅτι είναι 'Εθνικοσοσιαλιστές θά πρέπει νά τό ἀποδείξουν δηλώνοντας μέ θάρρος καί ἀποφασιστικότητα τήν ιδεολογική τους ταυτότητα καί ὄχι κρυπτόμενοι πίσω ἀπό σχήματα νεφελώδη καί σκοτεινές συμμαχίες. "Όσοι πιστεύουν ὅτι είναι 'Εθνικοσοσιαλιστές ἄς τό ἀποδείξουν μέ δρᾶσι καί ἀγῶνα καί ὄχι μέ λόγια καί θεωρίες καί μέ συγκατάβασι δῆθεν εὐνοϊκή γιά τίς δικές μας προσπάθειες. 'Εμεῖς δέν ζητήσαμε ποτέ τήν συγκατάβασι κανένος. Τά μόνα αἰσθήματα ἀπέναντί μας, πού θεωροῦμε ἄξια ἐκτιμήσεως, είναι ἡ Πίστις καί τό Μῖσος καί κανένα ἄλλο. "Όσο γιά τό ὅτι ὁ ἀγῶνας μας είναι δύσκολος καί ὅτι στό δρόμο μας θά συναντήσουμε πολλά ἐμπόδια τό ἔχουμε ἤδη ἀντιληφθῆ καί δέν ἔχουμε ἀνάγκη νά μᾶς πληροφορήσῃ κανένας γι' αὐτό. "Όσο γιά ἐμᾶς, τό γνωρίζουμε, ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ, δέν μπορεῖ νά γίνῃ διαφορετικά. "Όσο γιά ἐσᾶς, ὄλους ἐσᾶς, πού θέλετε νά λέγεσθε 'Εθνικοσοσιαλιστές, περιμένουμε ἔργα καί ὄχι λόγια, θάρρος καί ὄχι πολιτική δειλία, πράξεις καί ὄχι προφητείες, δρᾶσι καί ὄχι κούφια κριτική.

ΜΑΡΞ - ΦΡΟΪΝΤ - ΑΪΝΣΤΑΪΝ ΤΡΕΙΣ ΕΒΡΑΪΚΕΣ «ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΕΣ»

Στό κεφάλαιο του Mein Kampf πού επιγράφεται «Φυλή και Έθνος», ο Άδόλφος Χίτλερ καταδεικνύει ότι οι έβραιοί ποτέ δέν ήσαν δημιουργοί πολιτισμού ή κουλτούρας, αλλά πάντοτε άντέγραφαν τά επιτεύγματα τών άλλων. Έπίσης ο Χίτλερ καταδεικνύει ότι οι έβραιοί δέν συνεισέφεραν τίποτα άπολύτως είτε στην έπιστήμη είτε στην κουλτούρα και ότι ο έβραϊός «διανοούμενος» είναι πάντοτε καταστρεπτικός παρά έποικοδομητικός, σε προσφορά πρός τήν ανθρωπότητα.

Μερικοί, ίσως δυσκολευθοΰν στό νά δεχθοΰν αυτόν τόν ισχυρισμό. Δέν ήταν ο έβραϊός Κάρλ Μάρξ (Κεσιλέ Μαρδοχαΐ) πού συνεισέφερε σημαντικά στην οίκονομία, κοινωνιολογία και πολιτική έπιστήμη; Δέν ήταν οι θεωρίες του έβραίου Σίγκμουντ Φρόυντ πού συνέβαλαν στην έπιστήμη τής ανθρώπινης ψυχολογίας; Δέν ήταν τέλος ο έβραϊός Άϊνστάϊν πού έφερε τήν επανάσταση στά πεδία τής φυσικής;

Ένώ είναι αλήθεια ότι αυτοί οι τρεις έβραιοί προβάλλονται αυτήν τήν στιγμή από ύποπτα Σιωνιστικά κέντρα σάν ή «πρωτοπορία» τής έπιστήμης και τής κουλτούρας, άς εξετάσουμε προσεκτικά τήν εργασία και τίς θεωρίες των, αναλύοντας τά άποτελέσματα τών δογμάτων τους.

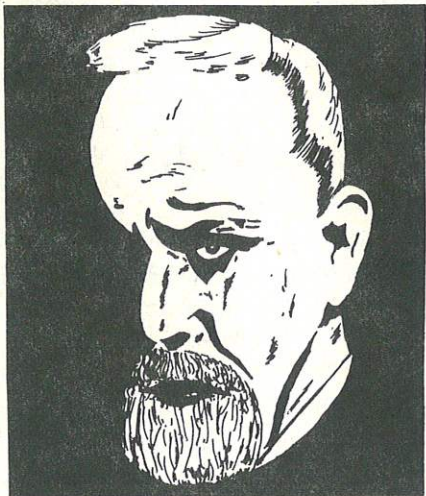
Τά συγκεκριμένα άποτελέσματα του μαρξιστικού δόγματος είναι πλέον φανερά, έναν αιώνα μετά τόν θάνατο του Μάρξ. Οτιδήποτε

ίσως σωστό άν ύπάρχη στην κριτική του Μάρξ για τόν έβραϊκό καπιταλισμό (ο καπιταλισμός ως γνωστόν στηρίζεται στην λεηλασία, τήν εκμετάλλευσι και τήν κερδοσκοπία και ως εκ τούτου έχει έβραϊκή προέλευσι), ή άπλη αλήθεια είναι ότι οι ιδέες του Μάρξ, οι όποιες ταυτίζονται άπόλυτα μέ τήν έβραϊκή καταγωγή του και έξεφράστησαν κατόπιν ύποκινήσεως του υπό γνωστών Σιωνιστικών κύκλων, είχαν σάν άποτέλεσμα τήν σκαβιά του ήμίσεως σχεδόν τής ανθρωπότητας από τούς έβραιομπολσεβίκους. Ένώ τά έλεγχόμενα μέσα ενημερώσεως από τούς έβραϊούς συνεχίζουν τόν βομβαρδισμό τών λαών μέ μυθιστορήματα τρόμου σχετικά μέ τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως τών κακών Ναζί, ή αλήθεια είναι ότι ο μπολσεβικισμός έχει μετατρέψει όλόκληρα έθνη σε άπέραντα στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Ο Μάρξ ήξίωσε ότι μετά τήν διακήρυξι του δόγματός του, θά ακολουθοΰσε ή κατάργησι τών τάξεων και θά έδιδετο τέλος στην διάκρισι μεταξύ πλουσίων και φτωχών. Στίς μαρξιστοκατατούμενες όμως χώρες, χωρίς εξαίρεσι, ύπάρχουν τεράστιες κοινωνικές διακρίσεις μεταξύ πλουσίων και πτωχών, έφάμιλλες, ίσως και άνώτερες άπ' αυτές τών καπιταλιστικών χωρών. Ένώ οι έβραιομπολσεβίκοι γραφειοκράτες και άξιοματοΰχοι του κόμματος — ή περιβόητος Νομενκλατούρα ή ή άρχουσα τάξις — ζοΰν έναν καθαρά καπιταλιστικό τρόπο ζωής, μέ όλες τίς καπιταλιστικές άνέσεις, οι μάζες του άπλου λαού είναι αναγκασμένες νά ζοΰν και νά δουλεύουν κάτω από άπερίγραπτες συνθήκες, συχνά μέ έλλειψι βασικών ειδών πρώτης άνάγκης όπως τροφές, ένδύματα και ιατροφαρμακευτική περίθαλψι. Βασικά ο μαρξιστικός σοσιαλισμός είναι μία άπάτη και μία κίβδηλη παραποιημένη μορφή του πραγματικού σοσιαλισμού, ο όποιος βασίζεται στην άλληλεγγΰη παρά στον καταναγκασμό, στην Φυλή (Πρωσσικός σοσιαλισμός) παρά στην άθαιρεσία μιάς τεχνητής και πρόσκαιρης κοινωνικής τάξεως (προλεταριάτο). Οι θεωρίες του Μάρξ, προΐον διαστραμμένου έβραϊκού έγκεφάλου, είναι μία σατανική έβραϊκή συνωμοσία για τήν εξάπλωσι τής Σιωνιστικής τυραννίας σ' όλον τόν κόσμο. Τό τεΐχος του Βερολίνου τό άποκληθέν όρθότατα

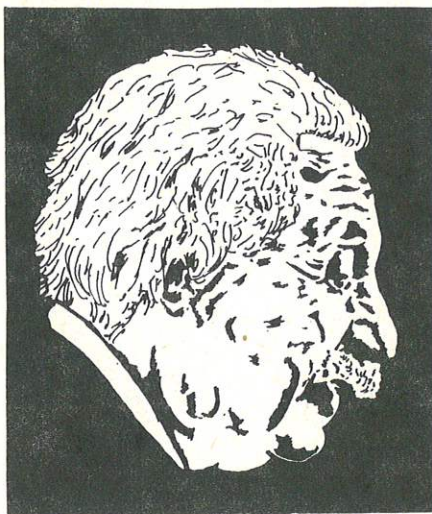
τείχος του αίσχους, είναι μία άπτη πραγματικότητα του μπολσεβικικού παραδείσου.

Ής εξετάσουμε τώρα τό κληροδότημα ενός άλλου έβραίου πού προεβλήθη σάν μεγαλοφυΐα, του Σίγκμουντ Φρόυντ. Αύτός ό έβραϊός είναι γνωστός σάν ό ιδρυτής τής σημερινής ψυχαναλύσεως και ψυχοθεραπείας. Οί θεωρίες του Φρόυντ έχουν απορροφηθί από τήν λαϊκή κουλτούρα σέ τέτοιο βαθμό ώστε να παρουσιάζεται σήμερα ανάγλυφα στο τραγικό της «μεγαλειο», ή φροϋδική κοινωνία, στήν όποία κυριαρχεί ό άρρωστημένος σεξουαλισμός και ό εκφυλιστικός έρωτισμός. Ή αφού εξέτασε μερικές εκατοντάδες έβραίων στήν Βιέννη τό τέλος του περασμένου αιώνας ό Φρόυντ, συνεπέρανε ότι οί περισσότεροι άπ' αυτούς ήταν νευρωτικά άτομα πού κατείχοντο από έμμονες ιδέες, νευρώσεις και άλλες ιδιορρυθμίες...

Έτσι ό Φρόυντ απέφάνθη ότι ή πλειοψηφία των ανθρώπων υπέφερε από παρόμοιες συναισθηματικές άνωμαλίες και ότι αυτό όφείλετο κυρίως στήν καταπίεση των σεξουαλικών ενστίκτων! Ό Φρόυντ έπίστευε ότι όλοι οί άνθρωποι κατέχονται από σεξουαλικές έμμονες ιδέες και σεξουαλικούς συμβολισμούς και ότι για να θεραπευθί αυτό θά έπρεπε να «άφήσουν να έκδηλωθί αυτό πού τους άπασχολούσε, «άνοικτά». Μέ άλλα λόγια οί άνθρωποι θά έπρεπε να άποπειραθουν να πραγματοποιήσουν τίς πύό εκφυλισμένες σεξουαλικές φαντασιώσεις τους. Οί άνθρωποι οί όποιοι δέν έπαρουσίαζον

τέτοιες φαντασιώσεις, έθεωρούντο άπ' αυτόν τόν έβραίο σάν καταπιεσμένες προσωπικότητες ή τέλειοι ψευτες!

Μέ τό να έκφράση τέτοιες καταστρεπτικές άνοησίες, κάτω από τό πρόσχημα τής «έλευθερίας», ό έβραϊός Φρόυντ είναι ό μοναδικός υπεύθυνος από τόν καθένα για τήν σημερινή έκρηξι τής διαστροφής, τής πορνογραφίας και τής έκπορνεύσεως άνδρων και γυναικών. Αύτός ό έβραϊός διεχώρισε έντελώς τό σέξ από κάθε φυλετική ή άναπαραγωγική λειτουργία, άποδίδοντας σ' αυτό μόνο σκοπούς αισθησιακής και φυσικής ίκανοποιήσεως. Άπομονωμένη από τό συναίσθημα και τήν άναπαραγωγή, ή ανθρώπινη σεξουαλικότητα έχασε τήν πνευματική και φυσική της ούσία και έγινε έξευτελισμός του ανθρώπινου πνεύματος και τής αξιοπρέπειας του ανθρώπου.

Τό τρίτο και τελευταίο μέλος τής άνιερης αυτής τριάδος δέν είναι άλλος από τόν Άλμπερτ Άϊνστάϊν, τόν έβραίο πού προεβλήθη σάν ή κορυφαία «μεγαλοφυΐα» του αιώνας μας. Διατυπώνοντας ό Άϊνστάϊν τίς άρχές τής άτομικής ενεργείας είναι ό μοναδικός υπεύθυνος για τό γεγονός ότι σήμερα ό κόσμος εύρίσκει στο χέιλος τής άβύσσου μιάς θερμοπυρηνικής συρράξεως. Σήμερα ή έβραϊκή Σοβιετική Ένωσις και οί έβραϊκές Η.Π.Α., άποδύονται μαζί σ' έναν πρωτοφανή άνταγωνισμό πυρηνικών έξοπλισμών Ένα πυρηνικό όλοκαύτωμα άπειλεί τόν πλανήτη

μας και —άλλοιμονο— ή Εὐρώπη μας πιθανόν νά εἶναι τό θέατρο ἑνός καταστροφικοῦ πυρηνικοῦ πολέμου μέ ἀνεπανόρθωτες συνέπειες γιά τήν φυλή μας. Ἔς μήν λησμονοῦμε ὅτι ἡ τριάς τῶν πλέον φοβερωτέρων ὄπλων τοῦ πλανήτη μας, ἀναπτύχθηκε ἀντίστοιχα ἀπό τρεῖς ἔβραϊοι: ἡ ἀτομική βόμβα ἀπό τόν Ρόμπερτ Ὀπενχάϊμερ, ἡ ὕδρογονική βόμβα ἀπό τόν Ἔντουαρντ Τέλλερ καί ἡ βόμβα νετρονίου ἀπό τόν Σάμουελ Κοέν...

Παρατηροῦμε λοιπόν τά ἀποτελέσματα τῆς «ἐργασίας» τῶν ἔβραϊκῶν αὐτῶν «μεγαλο-

φυῶν», ἡ συμβολή τῶν ὁποίων στό σημερινό κατάντημα τῆς φυλῆς μας εἶναι ἀσυναγώνιστος. Ὁ Μάρξ ἐσκλάβωσε τό ἡμισυ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Φρόντ δηλητηρίασε τό ἀνθρώπινο πνεῦμα καί τέλος ὁ Ἀϊνστάϊν «ἀνοιξε» τό μονοπάτι ἑνός πυρηνικοῦ ὀλοκαυτώματος.

Τί λέτε, χρειάζεται ἡ ἀνθρωπότης καί ἄλλες ἔβραϊκές «μεγαλοφυΐες»;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Κ.Κ.Ε ΚΑΙ ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ

Παραθέτουμε δύο ἀποσπάσματα ἀπό τό κείμενο πού ἐξέδωσε τό ΚΚΕ, μετά τήν 4η ὀλομέλεια τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς του, τόν Δεκέμβριο τοῦ 1931. (Ἐπί τῷ βιβλίῳ τοῦ ἀριστεροῦ Γ. Μαυρογορδάτου «Μελέτες καί κείμενα γιά τήν περίοδο 1909-1940»):

«Ἡ Ἑλλάδα εἶναι κράτος ἱμπεριαλιστικό, πού κατέκτησε διά τῆς βίας ὀλόκληρες περιφέρειες κατοικημένες ἀπό ἄλλες ἐθνότητες (Μακεδονία καί Θράκη), πού τίς καταπιέζει καί τίς ὑποβάλλει σέ μιᾶ ἀποικιακή ἐκμετάλλευση, πού καταδιώκει καί ἐξοντώνει τίς ἐθνικές μειονότητες (Ἐβραῖοι)...

... Ἐπίσης τό Κόμμα μας πρέπει νά διεξαγάγει μιᾶ ἀκατάπαυστη πάλη ἐνάντια στό ἐξαιρετικό καθεστῶς ἐναντίον τοῦ Ἐβραϊκοῦ πληθυσμοῦ, ἐνάντια στίς καταδιώσεις πού φτάνουν μέχρι τά αἱματηρά πογκρόμ καί νά πάρει δραστήριο μέρος στήν ὀργάνωση τῆς αὐτοάμυνας τοῦ ἐργαζόμενου Ἐβραϊκοῦ πληθυσμοῦ».

Δέν νομίζουμε πῶς χρειάζεται κανένα σχόλιο. Κάποια μέρα οἱ ἔβραιομπολσεβίκοι θά ἀι-σ θ α ν θ ο ὦ ν πολύ σκληρή τήν ἀπάντησή μας.

ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΘΡΑΣΟΣ

Στό τελευταίο τεύχος του τό περιοδικόν The Economist διαμαρτύρεται κλαυθμηρίζοντας για τό «κυνηγητό» τών 'Εβραίων τής Σοβιετικής 'Ενώσεως από τό καθεστώς. Είναι πράγματι άστειός ό τρόπος μέ τόν όποιον οί 'Εβραίοι τσάροι παρουσιάζονται ως διώκτες τών όμοφύλων τους. Τούς καταδιώκουν γράφει τό περιοδικόν, πού τό όνομά του και μόνον άποτελεί άρκετόν δείγμα τού προσανατολισμού του (άφού πρόκειται για τήν δημοκρατική 'Αγγλία), γιατί δέν τούς άφήνουν νά φύγουν και νά πάνε στό 'Ισραήλ!

Μά πού άκούστηκε ούτιδανόι ύπηρετές τού Σιωνισμού, κρᾶτος πού καταδιώκει κάποια μειονότητα νά χάνη τήν εύκαιρία νά τήν ξεφορτωθῆ! 'Απλούστατα οί 'Εβραίοι κρατούντες τής Σοβιετικής 'Ενώσεως δέν άφήνουν τούς όμοφύλους τους νά φύγουν γιατί τούς χρειάζονται για νά εδραιώνουν τήν Παγκόσμια 'Εβραϊκή κυριαρχία. Γιατί πράγματι πρέπει νά καταλάβουμε ότι δέν είναι όλοι οί 'Εβραίοι συνειδητοποιημένοι Σιωνιστάι, διότι τότε θά τούς άποδίδαμε ύπερφυσικές ιδιότητες (χωρίς βέβαια αυτό νά σημαίνει ότι άλλάζει τίποτε). 'Ετσι και οί 'Εβραϊκές μάζες θέλουν νά φύγουν από τόν Σοβιετικό παράδεισο πρός άναζήτησιν περισσοτέρων ύλικών άπολαύσεων και βέβαια λιγότερης δουλειάς. 'Ομως οί συνειδητοποιημένοι όμόφυλοί τους προσπαθούν νά έμποδίσουν αυτή τή διαρροή για έννοήτους λόγους. Κι αυτό γιατί δυστυχώς, είτε τό θέλουμε είτε όχι 'Εβραίοι κυριαρχούν και στην ΕΣΣΔ.

Μιά άλλη όμως ένδιαφέρουσα πληροφορία πού μάς δίνει ό άρθρογράφος τού Economist είναι ότι οί 'Εβραίοι πού παίρνουν άδεια νά μεταναστεύσουν στό 'Ισραήλ και πηγαίνουν εκεί δέν ύπερβαίνουν τό 1/3 τού συνόλου. Τά άλλα 2/3 αντί νά πάνε στό 'Ισραήλ πηγαίνουν σε άλλες χώρες τής Δυτικής Εύρώπης, για νά επιτελέσουν εκεί τήν θεία άποστολή τους, ως περιουσίου λαού! 'Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος τό είχε πει πριν 200 χρόνια: «και άν άκόμη δώσουμε κρᾶτος στους 'Εβραίους στην Παλαιστίνη, όπως λένε ότι επιθυμούν, θά βρουν ένα σωρό δικαιολογίες για νά μήν πάνε νά εγκατασταθούν εκεί. Γιατί οί 'Εβραίοι είναι βρυκόλακες και οί βρυκόλακες δέν ζουν από άλλους βρυκόλακες».

Τό θράσος όμως τών 'Εβραίων παρασίτων έχει ξεπεράσει κάθε όριο. 'Αφού οί προδότες τής φυλής μας τούς άνοιξαν τήν πόρτα τού σπιτιού τους και τούς δέχθηκαν για νά άπολαύσουν και αυτοί τά αγαθά τού πολιτισμού τού 'Αρίου άνθρώπου, αυτοί οί αιώνοιο 'Ιούδες τής παγκοσμίου ιστορίας έφθασαν στό σημείο νά ζητούν σήμερα άνοιχτά τήν καταστροφή αυτού τού πολιτισμού· πρόσφατο παράδειγμα: 'Αμερικανοεβραίοι γιατροί εξήτησαν επίσημα νά καταργηθῆ ό όρκος τού 'Ιπποκράτους, ως ξεπερασμένος (sic) και νά αντικατασταθῆ από προσευχή (!) τού 'Εβραίου κομπογιαννίτη Μαϊμονίδη!!! Βέβαια πρό τού σάλου πού ξεσηκώθηκε, άπορρίφθηκε ή έξωφρενικά θρασύτατη αυτή πρόταση, όμως μήν σας ξεγεύρη ή πρόταση καθεαυτή.

'Υπαίτιοι για τόν έξευτελισμό τών ιερών και τών όσίων μας, είμαστε εμείς και όχι οί 'Εβραίοι. 'Εμείς πού άνεχόμαστε νά προβάλλεται στην έθνική μας τηλεόραση τό «'Ολοκαύτωμα», εμείς πού άνεχόμαστε νά χορεύουν τά παιδιά μας σαν τίς μαϊμούδες νέγρικους χορούς, εμείς πού ξεχάσαμε τόν 'Ηράκλειτο και διαβάζουμε... 'Ωριγένη.

"Όμως ή Χρυσή Αύγή θά άνάτειλη και είναι βέβαιο, ότι για πολλούς δέν θά είναι Χρυσή...

Οί Έβραίοι είναι οί βδέλλες τής ανθρωπότητας και οί Μεγάλοι διδάσκαλοι τού ψεύδους.

Arthur Schopenhauer

ALFRED ROSENBERG: Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΟΣ

Έτσι οι Ἀπολλωνίδες δέν μποροῦν νά κρατήσουν οὔτε στήν Ἀνατολή καί ὁ συμβιβασμός ὀνομάζεται: «Διονυσιακή θρησκεία». Γι αὐτό ὁ φωτεινός Ἰάσων «ἀποκτᾶ» ἕνα δέρμα λεοπαρδάλεως ριγμένο στούς ὤμους του, πού ἀπεικονίζει τήν μείωση τοῦ ἀπολλωνίου στοιχείου. Ἡ φωτοβόλος ἀρενωπότης τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνώνεται ἐδῶ μέ τήν ἴδια τήν ἐκσταση τῶν ἐταίρων. Ὁ διονυσιακός νόμος τῆς ἀτέλειωτης σεξουαλικῆς ἱκανοποιήσεως ὑποσημαίνει τήν ξέφρενη φυλετική ἐπιμειξία μεταξύ Ἑλλήνων καί πρωτοασιατῶν ὄλων τῶν ὑποφυλῶν καί ποικιλιῶν. Οἱ ἄλλοτε μισάνθρωπες Ἀμαζόνες, παρουσιάζονται σάν νυμφομανεῖς μενάδες, ἡ ἀπολλώνια ἀρχή τοῦ γάμου καταπατεῖται ἐκ νέου, ἐνῶ τό ἀνδρικό φύλο κατευθύνεται πρὸς τόν ἐκφυλισμό του, τῆ στιγμή πού οἱ ἄνδρες παίρνουν μέρος στίς Διονυσιακές γιορτές μόνον ἂν φορέσουν γυναικεῖα ροῦχα. Ἀπό αὐτό τό ἀνακάτωμα τῶν πρωτοασιατικῶν Φυλῶν, τό διονυσιακό μπαστάρδεμα ἀπλώνει ξανά τό χέρι του πρὸς τή Δύση καί κυριαρχεῖ σέ ὀλόκληρη τή Μεσόγειο. Στή Ρώμη χαρακτηριστικά, οἱ Διονυσιακοί ἐξαπλώνονται κυρίως σέ ἐγκληματικούς κύκλους. Γύρω στό 186 ἡ Σύγκλητος, μετά ἀπό μακρά ἀνοχή, ἀναγκάστηκε νά καταδιώξη αὐστηρά τίς βακχικές συγκεντρώσεις. Περίπου 7000 ψευδομάρτυρες, ἀπατεῶνες καί συνωμότες δικάστηκαν καί ἐξορίστηκαν. Μόνον στήν ἀληθινή Ἑλλάδα διατηρεῖται ἀκόμα ἡ φωτεινή Ἀπολλώνια ἀρχή, πού «τακτοποιεῖ» τό χάος.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ὁ Διόνυσος στίς ἐλληνικές παραστάσεις ἔχει τήν ἀπολλώνια ἀποψη, ἂν καί θηλυκοποιημένος, καί ζῆ περιτριγρισμένος ἀπό μικρασιατικούς σατύρους, πού ἀργότερα παρουσιάζονται σέ μνημεῖα νεκρῶν, σάν ἀλόκοτες φιγοῦρες πού οὐρλιά-

ζουν, φιγοῦρες μιᾶς παγκόσμιας παρακμῆς. Πολύ σωστά λέει ὁ Bachofen, ὅτι ὁ Ἀπόλλων εἰσήλθε στήν Ἀσία καί ἀπό ἐκεῖ ἐπέστρεψε σάν Διόνυσος. Αὐτό ὅμως πού καί αὐτός, ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι στοχαστές, παρ' ὅλες τίς πνευματικές τους προσπάθειες ἄφησαν νά τοῦς ξεφύγει, εἶναι τό γεγονός ὅτι ὁ Ζεῦς - Ἀπόλλων ἀντιπροσώπευε τήν πνευματικά ἰπτάμενη μορφή τοῦ ἑλληνο-Βορείου (nordic) αἵματος, ὅπως ἀκριβῶς ὁ τρόπος ζωῆς τῶν ἐταίρων δέν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπό μία ἔκφραση τῶν μὴ Βορείων (nordic) φυλετικῶν ὁμάδων, πρωτοασιατικῶν καί Βορειοαφρικανικῶν. Ἡ ἀνάμιξη τῶν μύθων καί τῶν ἀξιών, ἦταν τήν ἴδια στιγμή ἕνα μπαστάρδεμα τοῦ αἵματος καί οἱ πολλοί θρύλοι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι ἡ μεταφορική ἔκφραση αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος τῶν διαφορετικῶν πνευμάτων, τῶν καθωρισμένων ἀπό τό αἷμα.

Αὐτός ὁ ἀσιατοαφρικανικός ὑπόκοσμος ἐξυψώθηκε κατὰ ἕνα πῶο συνειδητό τρόπο ἐξ αἰτίας ἐνός ἀτόμου γιά τό ὁποῖο ὑπάρχουν ἱστορικές μαρτυρίες. Τόν Πυθαγόρα. Κατά τόν θρύλο εἶχε ταξιδέψει διά μέσου τῆς Βαβυλωνίας καί τῆς Ἰνδίας. Κατόπιν ἀναφέρεται σάν Πελασγός καί ἤσκησε τήν μυστηριακή σοφία του στήν Μικρά Ἀσία, ὅπου ὅλες οἱ «μυστικίστριες γυναῖκες» τόν ἀκολουθοῦσαν.

Στήν ἴδια τήν ἀληθινή Ἑλλάδα δέν μποροῦσε νά πατήση πόδι. Μεγάλοι Ἕλληνες ὅπως ὁ Ἡράκλειτος καί ὁ Ἀριστοτέλης ἐκφράστηκαν ἀνοιχτά ἐναντίον του, γιὰτί προφανῶς δέν τοῦς ἄρεσε ὁ ἀριθμικός καββαλισμός του. Ὁ Ἀριστοτέλης λέει ὅτι ἡ φήμη τοῦ Πυθαγόρου στηριζόταν στήν οἰκειοποίηση μιᾶς ξένης πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, τήν ἴδια δέ γνώμη ἔχει καί ὁ Ἡράκλειτος, ὅταν λέει ὅτι ὁ Πυθαγόρας εἶχε κατασκευάσει ἀπό διάφορα συγγράμματα μία «ψευδή τέχνη» καί

πολύμορφη γνώση. Γνωρίζει πολλά πράγματα, αλλά, παρατηρεί ο Έλλην σοφός, δέν «φωτίζει τό πνεύμα!». Έτσι ο Πυθαγόρας κατευθύνθηκε στην Δύση, στην μεσημβρινή Ίταλία, ίδρυσε εκεί (σάν ένας αρχαίος Ρούντολφ Σταϊνερ ή περισσότερο σάν Άννη Μπέζαντ) τίς μυστηριακές σχολές του μέ θηλυκούς ιερείς και σέ όλόκληρο τόν αφρικανικό περίβολο, από όπου του ήλθε ευνοϊκά πρός συνάντηση ή μυστηριακή κολλεκτιβιστικο-αίσθησιακή διδασκαλία του Αιγυπτίου Καρποκράτη, έθεωρείτο ο πιο σοφός τών σοφών.

Ο δημοκρατικός χθόνιος σκοταδισμός κηρύττει για μία ακόμη φορά τήν ισότητα τών πάντων, θέτει σάν αντικειμενικό στόχο τήν κοινότητα τών υλικών αγαθών και τών γυναικών, αν και όλα αυτά ήσαν μία φορά τό σημείο εκκινήσεως τής μή Βορείου (nordic) μεσογειακής σκέψεως, όταν ο Άπόλλων έρχεται σέ σύγκρουση μέ αυτόν τόν αντίθετο πρός αυτόν τρόπο ζωής. Δέν είναι δυνατό ακόμη και σ' αυτό τό σημείο νά υπογραμμίση κανείς έπαρκώς τό γεγονός ότι ισχυρισμοί του τύπου «ότι τό τέλος τής ανθρώπινης εξέλιξεως φέρει εκ νέου τίς προηγούμενες ζωώδεις καταστάσεις», αντιπροσωπεύουν αλλόκοτες πλάνες, ακόμη περισσότερο όταν κάποτε αναδύεται κεραυνοβόλα ή διαπίστωση ότι ο πυθαγορικός πολιτιστικός περίβολος επιστρέφει «στους προελληνικούς λαούς και τούς πολιτισμούς των», για νά σκοτισθῆ άργότερα εκ νέου αυτή ή διαπίστωση από φραστικά σχήματα, κατά τά όποια ο Έλληνισμός «ξέφυγε παλεύοντας» από τήν χθόνια ουσία του (σάν νά υπήρχε εκεί καρφωμένη άνεκαθεν!).

Η συνολική δραματική δομή τής ζωής του Έλληνισμού εξελίσσεται λοιπόν σέ δύο επίπεδα: στό ένα από αυτά διενεργείται μία ανάπτυξη του είναι του οργανικού όλου: από τόν συμβολισμό τής Φύσεως, στεφανωμένο από τούς Θεούς του φωτός και του ουρανού, κορυφωμένου στον Πατέρα τών Θεών, τόν Δία. Από αυτό τό μυθικο-καλλιτεχνικό επίπεδο μέχρι τήν δραματικο-καλλιτεχνική αναγνώριση τών πνευματικών αυτών ουσιών, μέχρι τήν διδασκαλία τών ιδεών του Πλάτωνος, δηλαδή τήν φιλοσοφική αναγνώριση αυτού που είχε ήδη μυθικῶ τῶ τρόπῳ κατασκευαστεί.

Όλη αυτή ή ανάπτυξη - εξέλιξη βρίσκεται συγχρόνως σέ συνεχή σύγκρουση μέ άλλα μυθικά συστήματα και ακόμη και μέ λογικά συστήματα συνδεδεμένα μέ διαφορετικό αίμα, που από τό ένα μέρος εξευγενίζονται βυθιζόμενα στον Έλληνισμό, αλλά που σέ τελική άνάλυση, προέρχονται από τά έλη του Νείλου, τά ποτάμια τής Μικρῆς Άσίας και τίς έρήμους τής Λιβύης και που μαζί μέ τήν Βόρεια (nordic) όψη του Έλληνικού, διαλύουν, τροποποιούν παραχαρίζοντας, καταστρέφουν τήν καθαυτό ουσία του. Αυτό τό τελευταίο γεγονός δέν υποδηλώνει μία ανάπτυξη σάν εκφόρτιση φυσικών τάσεων στό έσωτερικό ενός οργανικού όλου, αλλά τήν δραματική πάλη έχθρικών φυλετικών ψυχών, τής όποιας ακόμη και σήμερα είμαστε συγκινημένοι θεατές, όταν παρακολουθούμε μέ άγρυπνο μάτι τήν νίκη και τήν παρακμή του Έλληνισμού. Και τό αίμα μᾶς λέει μέ ποιά πλευρά είμαστε. Μόνον άναμικοί πολυμαθείς μπορούν έδῶ νά απαιτήσουν τήν «ίσοροπία τών δύο μεγάλων άρχών».

Μέ άπειρη λύπη παρατηρούμε πώς, σάν συνακόλουθο φαινόμενο τής πνευματικο-φυλετικής καταρρέυσεως τών Έλλήνων του Όμήρου, που έθεσαν πόδι στην σκηνή τής παγκόσμιας ιστορίας μέ τίς υπερήφανες φράσεις του ποιητού «Νά είσαι πάντα πρώτος και νά επιδιώκης νά ξεπερνᾶς τούς άλλους», εξουθενώνονται στον άγωνα εναντίον αυτού που τούς είναι ξένο, εναντίον του ίδιου του εκφυλισμένου είναι τους.

Πώς ο μέγάλος Θεογνις λέει, ότι τό χρῆμα άναμυγνύει τό αίμα του ευγενοῦς μέ εκείνο του άγενοῦς και ότι μ' αυτόν τόν τρόπο ή Φυλή, ενῶ διαφυλάσσεται αυστηρά όταν πρόκειται για όνους και άλογα, μολύνεται όταν πρόκειται για ανθρώπους.

Όπως ακριβώς στον «Γοργία» του Πλάτωνος, ο Καλλικλής μάταια άναγγέλει τό πιο σοφό Εὐαγγέλιο: «Ο νόμος τής Φύσεως θέλει τόν πιο έξοχο νά κυριαρχῆ επί τών κατωτέρων». Διαφορετικός βέβαια ήταν ο «δικός μας νόμος (άθηναϊκός)», σύμφωνα μέ τόν όποιο οί πιο γενναίοι και πιο δυνατοί, «συλλαμβάνονταν» σάν νεαροί λέοντες για νά οδηγηθοῦν διά μέσου «άγώνων γοητείας και μαγικών τραγουδιών». Άν παρ' όλα αυτά κάποιοι όρθωνε

τό ανάστημά του, τότε πατούσε όλες αυτές τις ψευτομαγειές και ανερχόταν ακτινοβολώντας όπως τό «Φυσικό Δίκαιο». «Όμως ήταν μάταιη αυτή ή επιθυμία του ήρωϊκού φυλετικά ανθρώπου: τό χρῆμα και μαζί μ' αυτό τό κτήνος, είχαν ἤδη νικήσει σέ έναν γύρο κατά του αίματος και ό "Ελληνας, χωρίς κάποιο συγκεκριμένο σκοπό, αρχίζει νά ασχολείται μέ τό εμπόριο, τήν πολιτική, τήν φιλοσοφία.

Τό τέκνο ξεχνά τήν αγάπη πρὸς τόν πατέρα (pietas). Οί σκλάβοι από όλα τά μέρη του κόσμου διακηρύττουν τήν «ἐλευθερία». Ἐναγγέλεται ή ισότητα μεταξύ ἀνδρῶν και γυναικῶν. Μᾶλλον στό σύνθημα αὐτῆς τῆς δημοκρατίας —ὅπως ειρωνικά παρατηρεῖ ό Πλάτων— οί ὄνοι και τά ἄλογα κλωτσοῦν τούς ἀνθρώπους, πού δέν θέλουν νά τούς ἀποφύγουν.

Οί πόλεμοι ἐλαττώνουν τόν ἀριθμό τῶν μελῶν μιᾶς φυλῆς και πάντοτε ἐμφανίζονται νέες ἀντιλήψεις γιά τήν ιδιότητα του πολίτη. «Λόγω ἐλλείψεως ἀνδρῶν», ἄτομα τελειῶς ξένα γίνονται «Ἐθηναῖοι», ὅπως ἀργότερα ἀνατολικοί Ἐβραῖοι γίνονται «γερμανοί» πολίτες. Ἐτσι ό Ἰσοκράτης, μετά τήν ἐκστρατεία στήν Αἴγυπτο (458) λέει μέ λύπη, ὅτι οί οἰκογένειες μέ τήν εὐγενέστερη καταγωγή, πού θά είχαν κερδίσει εὐκολα τόν πόλεμο μέ τούς Πέρσες, είχαν ἤδη ἐκλείψει.

«Δέν εἶναι ἀξιέπαινη ή πόλη πού μαζεῦει στήν τύχη ἀπό ὅπουδήποτε πολλούς πολίτες, ἀλλά ἐκεῖνη πού ἀκόλουθα μέ μία καλύτερη ἀρχή, διατηρεῖ αὐτόν πού εἶναι ἐγκαταστημένος σ' αὐτήν». Δέν ἦταν λοιπόν δυνατόν νά συμβῆ τίποτε ἄλλο ἀπό ὅτι ό Jacob Burckhardt παρατηρεῖ μελαγχολικά: «Ἐπί τόν καιρό πού ἐμφανίστηκε ή δημοκρατία στό ἐσωτερικό τῶν Ἑλλήνων βασιλεύει ή συνεχῆς καταδίωξις ἐναντίον ὄλων τῶν ἀτόμων πού μποροῦν νά ἔχουν κάποια ἀξία!... Ἐπιπλέον: ή ἀκαμψία ἐναντίον του ταλέντου...».

Αὐτή ή δημοκρατία δέν εἶναι ἐντούτοις κυριαρχία του λαοῦ, ἀλλά κυριαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπί τῶν ἐλληνικῶν φύλων πού είχαν διασπείρει τίς δυνάμεις τους και τούς ἀνδρες τους. Παντοῦ τό κατακάθι τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχοντας γίνεи ἀσταμάτητο, κυριαρχεῖ ἐπί τῶν μαλθακοποιημένων ὀπλιτῶν, πού δέν ἐνισχύονται πιά ἀπό χωρικούς φυλετικά συγ-

γενικούς μέ αὐτούς. Ἀνεύθυνοι δημαγωγοί ἐρεθίζουν τίς μάξες ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, γιά νά τίς καταγγείλουν κατόπιν σ' αὐτούς. Μέ τήν εὐκαιρία τῆς προελάσεώς τους ἄρχισε ὡστόσο μία μαζική ἐξοδος ἀπό τίς ἀπειλούμενες πόλεις, μία ἀξιολύπητη ὑποταγή στους ἐπερχόμενους ἀφέντες του κόσμου, ἐκφρασμένη ἀπό τό ἀκόλουθο λεγόμενο: «Ἐν δέν εἶχαμε παρακμάσει τόσο γρήγορα, δέν θά ὑπῆρχε σωτηρία γιά μᾶς».

Μέσα στήν τρέλλα νά «ἀνασυγκροτήση» ή χώρα, ἔκανε ἀρχή ή χασοτική δημοκρατία μέ ἀμνηστίες, χαρισμούς χρεῶν, διανομή γαιῶν, καθιστάμενη ἀκόμη πιό περιφρονητέα ἀπό πρίν. Οί πόλεις ἐξουθενῶνται σέ σκληρούς ἐμπορικούς ἀνταγωνισμούς, ἤ καταλήγουν ἀδεις και ἔρημες, ἐξ αἰτίας τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων σέ ὅλες τίς μεριές του τότε γνωστοῦ κόσμου: Πολιτιστικά λιπάσματα γιά ἀγροίκους λαούς, συγγενή μέ παρακμή του χαρακτήρος και φυσικά ὑποβάθμιση. Ἐκεῖ, πού πρῶτα ἔκειντο ἀνθηρές πολιτείες, οί ἐλεύθεροι Ἑλληνες ἀμιλλῶντο στό Στάδιο και μέ τό δημιουργικό τους πνεῦμα κατασκεύαζαν ἀποστράπτοντες ναούς, οί κατοπινοί προσκυνητές εὑρισκαν ἔρημα ἐρείπια, ἀκατοίκητη γῆ, κομματιασμένες κολῶνες και μόνο τά ἄδεια βᾶθρα μαρτυροῦσαν ἀκόμα γιά τά ἀγάλματα τῶν θεῶν και τῶν ἡρώων πού κάποτε στέκονταν πάνω τους. Τήν ἐποχή του Πλουτάρχου μποροῦσε νά βρῆ κανεῖς 3.000 ὀπλίτες ἐνῶ ό Δίων ό χρυσόστομος παρατηρεῖ ὅτι ό τύπος του ἀρχαίου Ἑλληνοσ εἶχε γίνεи θέαμα ἀρκετᾶ σπάνιο: «Μήπως δέν διατρέχει ό Πηνειός μία ἔρημωμένη Θεσσαλία και ό Λάδων μία ρημαγμένη Ἀρκαδία;»...

Ποιές πόλεις είναι τώρα πió ξηρες από τόν Κρότωνα, τόν Μετάποντο καί τόν Τάραντα; Ὁ ναός τοῦ Διός στή Νεμέα εἶχε γκρεμιστεῖ, ἀκόμα καί ὁ λιμὴν τοῦ Ναυπλίου ἦταν ἀκατοίκητος. Ἀπό τή Σπάρτη «τῶν ἑκατό πόλεων» εἶχαν μείνει μόνο τριάντα χωριά. Στήν περιοχή τῆς Μεσσηνίας ὁ Πausanias καταγράφει τά ἑρείπια τοῦ Δωρίου καί τῆς Ἀνδανίας. Ἀπό τήν Πύλο εἶχαν μείνει μόνον ἑρείπια, τοὺς Δετρινούς ἀκόμη μερικές κατοικίες, ἡ Μεγαλόπολις στήν Ἀρκαδία δέν ἦταν πιά παρά μία «μεγάλῃ μοναξιά». Ἀπό τήν Μαντινεία, τόν Ὁρχομενό, τήν Μαίναλο κ.λπ. Βρισκόντουσαν μόνο λίγα θλιβερά ἴχνη. Ἀπό τήν Λυκόσουρα ἐδιατηροῦντο ἀκόμη μόνο τά τείχη τῆς πόλεως, ἐνῶ τά κοσμήματα τῆς Ἑλλάδος Καλυδῶν καί Πλευρών εἶχαν γκρεμισθεῖ μέχρις ἐξαφανίσεως καί ἡ Δῆλος ἦταν τόσο καθημαγμένη καί ἐρημωμένη ὥστε ὅταν ἡ Ἀθήνα ἔστειλε μία φρουρά γιά τόν ναό, αὐτή ἀποτελοῦσε τό σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ νησιοῦ.

Παρ' ὅλα αὐτά ὅμως, ἀκόμα καί στή δύση του ὁ Ἕλληνας ἄνθρωπος εἶχε σταματήσει τήν προέλαση τῆς Ἀσίας, εἶχε σπείρει σ' ὅλο τόν κόσμο τά πανέμορφα δῶρα του, πού βοήθησαν νά ἀναπτυχθῇ στοὺς Βόρειους (nordic) Ρωμαίους ἕνας νέος πολιτισμός καί τέλος ἀργότερα μετεβλήθη στόν ζωντανώτερο μῦθο γιά τήν γερμανική Δύση. Ὡστόσο ἡ πρώτη μεγάλη νίκη τῆς Βόρειας (nordic) Εὐρώπης ὀνομάζεται Ἀπόλλων, παρά τήν θυσία τῶν Ἑλλήνων, μιά καί μετά ἀπό αὐτούς, ἀπό νέα ὑπερβόρεια βάρη, προῆλθαν νέοι ὑπέρμαχοι τῶν ἰδιῶν ἀξιών τῆς ἐλευθερίας τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος, τῆς ὀργανικῆς δομῆς τῆς ζωῆς, τῆς ἐρευνητικῆς δημιουργικῆς δυνάμεως. Ἡ Ρώμα ἐκδίωξε γιά πολύ καιρό μέ τό σπαθί της τό δυναμωμένο φάντασμα τῆς πρόσθιας Ἀσίας, ἐκήρυξε καί ἐπιβεβαίωσε κατά τρόπο πió σκληρό καί πió συνειδητό τήν Ἀπολλώνια πατριαρχική ἀρχή, ἐνίσχυσε κατ' αὐτόν τό τρόπο τήν ἰδέα τοῦ Κράτους διά τό Κράτος καί τόν γάμο σάν προϋπόθεση γιά τήν προστασία τοῦ λαοῦ καί τῆς φύλης. Μέχρις ὅτου ἡ Γερμανία καθίσταται, μέ μία καινούργια ἀνανεωμένη μορφή, ἡ ἐκφράστρια τοῦ οὐρανίου Θεοῦ.

ΦΟΙΒΟΣ ΝΑΤΣΗΣ

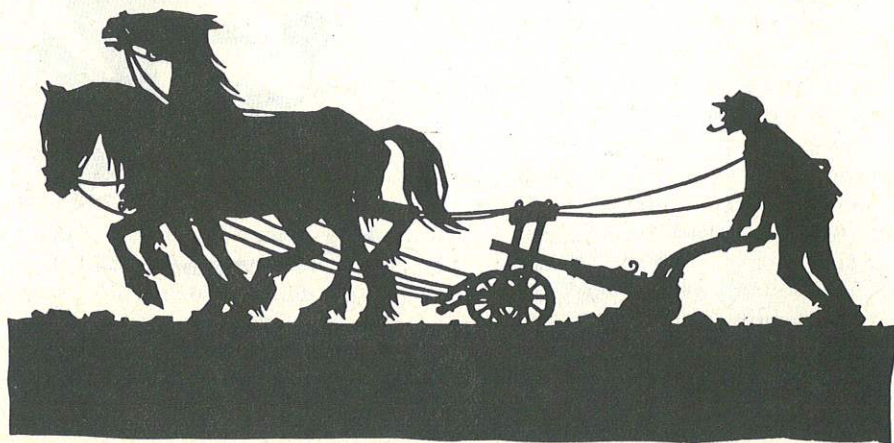

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΓΗ

Στή σημερινή Ιουδαιοκρατούμενη κοινωνία, οι άρρωστημένες αντιλήψεις περί «προόδου» και «τεχνολογικής ανάπτυξης» έχουν φέρει σαν αποτέλεσμα τήν καταστροφή του Φυσικού περιβάλλοντος και έχουν διαστρέψει τό νόημα τής ζωής μας. Μέσα στίς σύγχρονες τερατοπόλεις ό Εύρωπαϊός άνθρωπος σέρνεται σαν άρουραϊός, άντικρύζοντας μπετόν και μέταλλο, άντί για τόν "Ήλιο και τά δέντρα και άναπνέοντας βρώμικο και μολυσμένο άέρα ή σύννεφα καπνού μέσα sé σκοτεινά δωμάτια «διασκεδάσεως». Ό σημερινός Εύρωπαϊός άνθρωπος νοιώθει πώς δέν έχει καμμιά προοπτική γιατί έχει άποκοπεί από τή Γή και από τίς ρίζες του.

ΕΜΕΙΣ, λάτρεις τής Φυσικής Ζωής και τής 'Υγείας επιστρέφουμε στή Μάνα Γή. 'Εκεί, μέσα στήν άγνή Φύση άφουγκραζόμαστε άπ' τό χώμα τίς μυστικές φωνές του Αϊματος, εκεί στή Φύση δημιουργούμε τούς έαυτούς μας μέ βάση τά αιώνια φυλετικά άρχέτυπα του Κάλλους. 'Επιστρέφουμε στους άπέραντους άγρούς μέ τά χρυσά στάχυα, στά καταπράσινα δάση μέ τά ψηλά έλατα και τά πεύκα, στά άπόκρημα βράχια και στίς κορυφές τών χιονισμένων βουνών μας. Τά παιδιά μας θά μπορούν νά Δημιουργούν, σαν άξιοι συνεχιστές τής Φυλετικής παραδόσεως, μέσα σ' ένα 'Απολλώνειο φυσικό περιβάλλον. Τά μάτια τους δέν θ' άντικρύζουν πελώρια τσιμεντένια κουτιά αλλά τό γαλάζιο ούρανό και τόν ξανθό "Ήλιο.

ΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ τήν ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΓΗ, εκεί όπου γυμνάζουμε τό σώμα και τή βούλησή μας, εύρισκόμενοι sé 'Αρμονία μέ τήν ιερή Φύση και μέ τό Αίμα και τούς θρύλους που αύτή φυλάει στά σωθικά της.

Η 29η ΜΑΪΟΥ 1453

Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

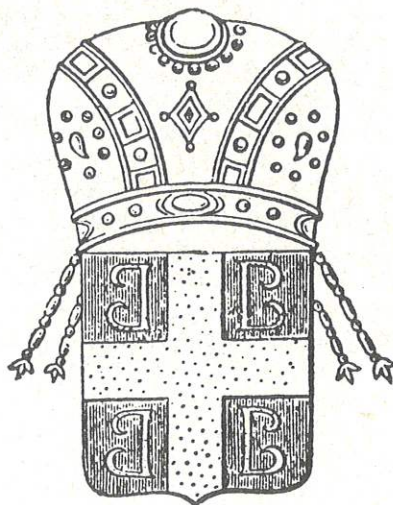
29 Μαΐου 1453. Ἡ Βασιλεύουσα, ἡ πρωτεύουσα τῆς χιλιόχρονης Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας πέφτει χτυπημένη ἀπὸ τὸν βάρβαρο κατακτητὴ, ἀλλὰ ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ βάρβαρο κατακτητὴ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν δικὴν τῆς μεμψιμοιρία, ἀπὸ τὴν ἡττοπάθεια τοῦ ἔβραιοκαλογερισμοῦ, ἀπὸ τὸ ἔσωτερικὸ μέτωπο πού εἶχαν κατορθώσει νὰ δημιουργήσουν μέσα στὰ σπλάχνα τῆς Αὐτοκρατορίας οἱ ἐχθροὶ τῆς Φυλῆς.

Σημαντικὰ γεγονότα, πού προηγήθησαν τῆς Ἀλώσεως καὶ πού πρέπει ὡποσδήποτε νὰ ἀναφερθοῦν εἶναι τὰ ἑξῆς: Ὁ τορπιλισμὸς τῶν προσπαθειῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Κων/νου Παλαιολόγου νὰ λύσει τὸ θρησκευτικὸ ζήτημα καὶ νὰ ἐπιτύχει μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο βοήθεια ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Δύσι. Ἐπικεφαλῆς σ' αὐτὴν τὴν κίνησι ἐναντίον τῶν σχεδίων τοῦ Παλαιολόγου ἦταν ὁ μετέπειτα πατριάρχης Γεννάδιος. Ἄλλο σημαντικό ἐπίσης γεγονὸς εἶναι ἡ προδοσία τῶν Γενουατῶν (;) ἐμπόρων στὴν προσπάθεια τοῦ ἐμπρησμοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου ἀπὸ γενναίους ὑπερασπιστὲς τῆς Αὐτοκρατορίας.

29 Μαΐου 1453, σὲ μιὰ πολιτεία μὲ πληθυσμὸ ἄνω τῶν 500.000 ἀνθρώπων, βρίσκονται μόνον 5.000 περίπου ἄνδρες γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν. Οἱ καλόγεροι κάνουν μετάνοιες στὸν Γιαχβὲ καὶ σὰν σκουλήκια περιφέρονται μέσα στὸ ἐτοιμοθάνατο σῶμα τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ σπείρουν τὴν ἡττοπάθεια διαδίδοντας ὅτι ἡ Πόλις πρέπει νὰ πέσει γιὰ νὰ πληρώσει γιὰ τίς ἁμαρτίες τῆς. Οἱ ἔβραιοι ἐμποροὶ κάνουν ὑπολογισμούς γιὰ τίς χρυσές δουλειές, πού θὰ κάνουν μετὰ τὴν πτώσι τῆς Πόλεως στὰ χέρια τοῦ Τούρκου εἰσβολέα.

Μέσα σὲ ὅλον αὐτὸ τὸ συρφετό, λίγοι γενναῖοι μὲ Ἀρχηγὸ ἕναν Μεγάλον Αὐτοκράτορα, σφίγγουν στὰ κουρασμένα χέρια τους τὰ ἄρματα τους καὶ περιμένουν τὴν Ἱστορία...

Τὴν Ἱστορία πού γράφεται μὲ χρυσὰ γράμματα ἐκεῖ, στὴ Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ, ὅπου ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτορας τῶν Ἑλλήνων σφραγίζει ἀνεξίτηλα μὲ τὸ Αἷμα Του τὸ ὄνομά Του μὲ τὴν Αἰωνιότητα. Ἐκεῖ, στὴ Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ, ὅπου ὁ Κων/νος Παλαιολόγος μὲ τὴν ἡρωικὴ του θυσία δίνει τὴν τελευταία μάχη τῆς Αὐτοκρατορίας γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τῆς Ἀρχαίας Δόξας καὶ γιὰ τὸν Πολιτισμὸ.

Τὸ οἰκόσημο τῶν Παλαιολόγων

Ἡ Πόλις πέφτει καὶ νύχτα φριχτὴ ἀπλώνεται γιὰ τέσσερους ὀλόκληρους αἰῶνες ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἑλληνισμὸς σέρνεται δοῦλος τοῦ Ἀσιάτη ὑπανθρώπου καὶ τὰ Ἅγια Σύμβολα τῆς Φυλῆς μολεῦνται ἀπὸ τὸν Τούρκο δυνάστη. Σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσερους σκληροὺς αἰῶνες δέν ἦταν λίγοι ἐκεῖνοι, πού μὲ πίστι στὴ καρδιά γιὰ τὴν Δόξα καὶ τὴν Τιμὴ τῆς Φυλῆς, ἐπῆραν τὰ βουνὰ προτιμώντας νὰ ζήσουν Ἐλεύθεροι καὶ Ἑλληνες, προτιμώντας νὰ ζήσουν σὰν ἀγρίμια, παρὰ νὰ εἶναι νομοταγεῖς πολῖτες τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσερους σκληροὺς αἰῶνες δέν ἦταν λίγοι ἐκεῖνοι, πού πῆραν τὴν μεγάλη ἀπόφασιν νὰ ζήσουνε σὰν φυγόδικοι ἀντάρτες ἐπάνω στὰ ἁγιασμένα βουνὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς. Μὰ ὑπῆρχαν καὶ κάποιοι, πού προτίμησαν τὴν συνδιαλλαγή μὲ τὸν κατακτητὴ ἀπὸ τὴν ἀδούλωτη περηφάνεια. Πού προτίμησαν τὴν εὐκολὴ ζωὴ τῆς ὑποταγῆς ἀπὸ τὸν δύσκολο δρόμο τῆς ἀνταρσίας. Λέγουν σήμερα ὀρισμένοι ὅτι σωστά ἔκαναν ὅλοι αὐτοί, πού ἀποκτοῦσαν θέσεις καὶ ἀξιώματα μέσα στὸ Τουρκικὸ κράτος καὶ ὅτι ἔάν τὸ Ἔθνος εἶχε ἀκολουθήσει αὐτὴ τὴν τακτικὴ, σήμερα θὰ εἶχε διαδεχθεῖ τὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία. Σ' ὅλους αὐτοὺς,

άλλους καλοπροαίρετους και άλλους κακοπροαίρετους, θα άπαντήσω με τά εξής λόγια: "Οτι Έλληνισμός, για μένα τουλάχιστον, χωρίς περηφάνεια δέν νοεΐται. Δέν μπορώ νά έννοήσω πώς έξυπηρετείτο ό Έλληνισμός από όλους αυτούς τούς άργυρώνητους λακέδες τών Όθωμανικών όντάδων, όταν Έλληνισμός είναι πάνω άπ' όλα περηφάνεια, Θάρρος Άδάμαστο, Όρθιο Μέτωπο, Τιμή, Καθήκον. Μέ τήν ίδια λογική άλλωστε, του ότι θα έπρεπε δηλαδή νά άλλωθί ή Όθωμανική Αυτοκρατορία εκ τών ένδον, θα πρέπη νά δικαιολογήσουμε και τούς Μηδίζοντας τών Περσικών Πολέμων, διότι και αυτοί θα μπορούσαν νά πουν ότι σκοπός τους ήταν νά γίνουν κάποια ήμέρα ή άρχουσα τάξις τής Περσικής Αυτοκρατορίας. Μας λέγουν όρισμένοι ότι με τήν Έπανάστασι του 1821 κατεστράφη ή Έλληνική οικονομία και ότι υπέστη ζημίαν ή θέσις τών Έλλήνων στό Τουρκικό κράτος. Μά πότε τέλος πάντων θα καταλάβουν ότι ή Ιστορία τών Έθνών δέν γράφεται ούτε με βάσι συμφέροντα Οικονομικά, ούτε με γνώμονα αυτή τή σιχαμερή νοικοκυρίστικη αντίληψη. Πότε θα καταλάβουν τέλος πάντων ότι τό πρώτον καθήκον του Έλληνοσ σέ όλες τίς εποχές, είναι τό καθήκον του Στρατιώτη άπέναντι στη Σημαία του νά μήν διδη ποτέ στό έχθρό «Γήν και Ύδωρ».

Palaeologus

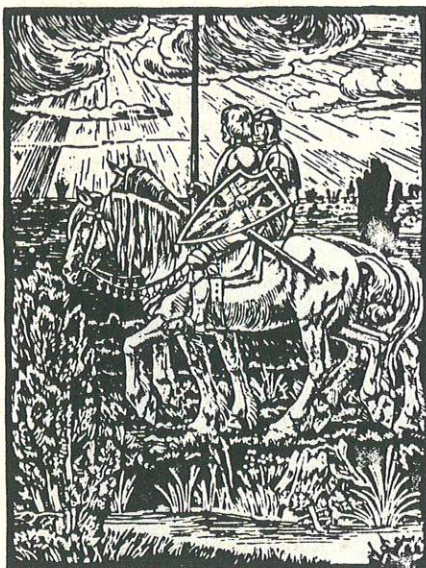
Τελικώς μετά από χίλιες προσπάθειες και πολλούς κόπους τό Έθνος άποτίναξε από πάνω του τόν ζυγό τής δουλείας και ό "Ηλιος τής Έλευθερίας εφώτισε και πάλι τήν Πατρίδα. Οί Έλληνες άρχισαν και πάλι νά άποκτοΰν συνείδησι τής Άποστολής τους και κατάλαβαν ότι έχουν καθήκον νά ξαναπάρουν πίσω τίς Χαμένες Πατρίδες του Έλληνισμού, νά δημιουργήσουν τήν Νέα Έλληνική Αυτοκρατορία. Για έκαστό περίπου χρόνια ό Έλληνισμός όνειρεύεται τήν Κόκκινη Μηλιά και τήν Κωνσταντινούπολι, για έκαστό περίπου χρόνια ό Έλληνισμός όνειρεύεται, δηλαδή είναι ένα Ζωντανό Έθνος. Η Μεγάλη Ίδέα γεμίσει τίς καρδιές τών Έλλήνων με πόθους για έκαστό περίπου χρόνια μέχρι τό μοιραίο έτος του 1922. Η καταστροφή τής Μικράς Άσίας τσακίζει τά φτερά του Έλληνισμού, πού παρ' όλα αυτά έχει άκόμα τήν δύναμι για έλπίδες και όνειρα. Μά πιο μεγάλη καταστροφή είναι αυτή που άκολουθεί τήν στρατιωτική ήττα, είναι ό δηλητηριασμός τής πνευματικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής του λαου μας από τίς νέες «ιδέες». Έβραίοι και έβραιοκίνητοι «διανοούμενοι» δηλητηριάζουν τίς ψυχές τών Έλλήνων. Η πολιτική γεμίσει από φιλελεύθερους άρνησιπάτριδες, πού συχνάζουν χωρίς ντροπή στους προθαλάμους διάφορων πρεσβειών. Οί έβραίοι μπολοσεβίκοι τής Θεσ/νίκης, εκμεταλευόμενοι τήν δυστυχία του λαου, αρχίζουν νά άποκτοΰν όπαδούς μέσα στα λαϊκά στρώματα. Στη λογοτεχνία δέν κυριαρχεί πιά ό Μεγαλοϊδεατισμός του Κωστή Παλαμά, αλλά ή θανατερή άγωνία τών μελαγχολικών ποιητών με τά χλωμά πρόσωπα. Η Έλληνική κοινωνία σαπίζει όλο και περισσότερο μέσα στους νέους τρόπους.

29 Μαΐου 1983, 530 χρόνια ντροπής, ό Έλληνισμός άκόμα νεκρός. Ως πότε;

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

— Είς έμοί μύριοι, εάν άριστος ή.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΠΕΛΑΣΗ

Κάποτε, σέ άλλοτινούς καιρούς, πού ή μνήμη τους χάνεται στό Μέλλον, είχαμε ξεκινήσει άπ' τόν καταυλισμό μας πρός άγνωστη κατεύθυνση. 'Ο καλύτερος άπό μās ήταν ό 'Οδηγός μας και τού είχαμε όρκιστεϊά αιώνια πίστη. Οί φλόγες τού Θεϊκού 'Ηράκλειτου είχαν πυρώσει τό άσάλι πού κρατούσαμε. Οί Θεοί έγνεφαν καταφατικά και περίμεναν τίς ψυχές τών πολεμιστών τού "Ηλιου στό μαγεμένο βουνό τους. Ξεκινήσαμε πάνω σέ άγρια άλογα, μέ τόν όρκο μας βαθειά φυλαγμένο στην καρδιά μας, μέχρι τά μύχια βάθης της, μέχρι τό Θάνατο πού δέν μās φόβιζε. Και φεύγαμε συνέχεια, στρατιές πολεμιστών μ' ένα Πάθος ιερό, πού δέν γνώριζε φραγμούς και όρια.

Και κύλησαν άπειροι Χρόνοι και διαβήκαμε άπέραντους Τόπους αφήνοντας πίσω τήν παγωμένη Γή μας. Συντρόφους στην πορεία μας είχαμε μεγάλους μαύρους 'Αητούς, πού ή σκιά τους σημάδευε τά ξερά βράχια στό πέρασμά μας. Προχωρούσαμε στις πίο ψηλές κορυφογραμμές και στις πίο βαθειές χαράδρες, λιώνοντας τά έρπετά της γής κι αφήνοντας πίσω μυριάδες κόκκαλα μικρόσωμων σκουρόχρωμων ανθρώπων κάποιας άγνωστης ράτσας, πού 'χαν προσπαθήσει νά μās έμποδίσουν. Και όλο προχωρούσαμε σπέρνοντας στό διάβα μας ροδόχρωμες Πυρκαγιές κι 'Αγάλματα. Και πολλοί άπό μās αφήσαν τά κορ-

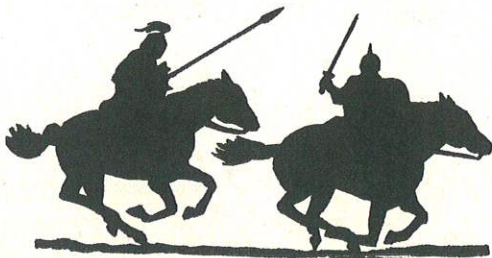
μιά τους στά έρημα μονοπάτια, μά ή ψυχή τους ήταν ένα μέ τή δική μας και μέ τήν ψυχή τών παιδιών τους. Και πεθαίναμε όλοι σιγά-σιγά, μά ξαναζούσαμε μέσα στά κορμιά τών παιδιών μας, τών παιδιών μας πού ήταν ΕΜΕΙΣ. Γιατί τό Αίμα μας δέν μās πρόδωσε ποτέ, γιατί τό Αίμα πού πάντα κυλούσε βουίζοντας ήταν ή άδιάσπαστη Συνέχεια.

Τώρα, σκαλίζουμε μέσα στην ψυχή μας τίς μακρινές μας μνήμες, πού κυλούν στις φουσκωμένες φλέβες μας μαζί μέ τό ζεστό Αίμα. Είμαστε ΕΜΕΙΣ οι 'ίδιοι μ' ένα Edelweiss στό μέρος της καρδιάς και μία ψυχρή λάμψη στό μάτια μας. Τότε, στό μακρινό Μέλλον, είχαμε αφήσει στό διάβα μας μεγάλες σκούρες Αϊμάτινες κηλίδες, σημάδια άνεξίτηλα. Τώρα, ή Αϊμάτινη Μνήμη μās κυκλώνει σαν άείροος ποταμός. Είναι τό αιώνιο πεπρωμένο μας, είναι ή πορεία μας μέσα στή βαθειά νύχτα και στον κίνδυνο.

Τώρα, και κάθε στιγμή ΕΠΕΛΑΥΝΟΥΜΕ, κάτω άπ' τή μακρινή ήχώ κάποιοι γνώριμου άλπικου έμβατηρίου, ΕΜΕΙΣ οι 'Ιπότες της Ζωής και τού Θανάτου, κάτοχοι τού αιώνιου μυστικού τού 'Ατσαλιού, πού οι Θεοί μās άπέκάλυψαν. Δέν έχουμε στην ψυχή έλπίδα και οίκτο, μόνο μία άθωότητα, καθαρή σαν τό λευκό άπάτητο χιόνι.

Τώρα, τά άλογα φρουμάζουν πάλι πολεμόχαρα κι ό ξανθός Βασιλιάς μας ό "Ηλιος στέλνει λαμπρές ζωηφóρες άκτίνες, πού δίνουν μορφή στό ξίφη μας κι άπλώνουν τίς ξεδιπλωμένες σημαίες στό τέσσερα σημεία τού όρίζοντα. Τώρα, έπελαύνουμε πάλι ΑΠ' ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ, ισχυροί και ρωμαλέοι. ΞΕΚΙΝΟΥΜΕ για τή μακρινή χαμένη Πατρίδα, για τόν "Αχρονο Τόπο, όπου ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ!

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

CEDADE

Τό CEDADE (Ίσπανικός Κύκλος Φίλων τής Εὐρωπαϊκῆς Ίδέας), ιδρύθηκε τό 1970 στήν Βαρκελώνη καί εξαπλώθηκε σιγά - σιγά σέ ἀρκετές Ίσπανικές, Εὐρωπαϊκές καί Ἀμερικανικές πόλεις. Σάν ιδέα υπήρχε ἀπό τό 1965, όταν μιὰ ομάδα νεαρῶν ἀπεφάσισαν νά συστηματοποιήσουν τόν ἀγῶνα τους ἐναντίον τής πνευματικῆς καί ὕλικῆς παρακμῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπό τό 1970, πρόεδρος του ἦταν ὁ Jorge Motta, πού τόν διαδέχθηκε κατὰ τό 1978 ὁ Pedro Varela. Χάρις στήν δύναμι, τίς συνεισφορές καί τήν συνεχή ἐργασία τῶν ἀγωνιστῶν του, τό CEDADE μετετρέπη ἀπό μιὰ ἀσημη ὀργάνωσι σ' ἕναν ἰσχυρό ὀργανισμό.

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ:

Τό CEDADE ἔχει δημιουργηθῆ καί καθοδηγεῖται ἀπό νεαροῦς ἀνθρώπους πού ἀποσκοποῦν στό νά δώσουν μιὰ ἀπάντησι, κατὰ πλήρη καί ὀλοκληρωμένο τρόπο, σέ ὅλα τά προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας, εἴτε εἶναι φιλοσοφικά, καλλιτεχνικά, ἠθικά, πολιτικά, κοινωνικά καί οὕτω καθ' ἑξῆς, μέσω τῆς δημιουργίας ἐνός νέου τύπου ἀνθρώπου, βασισμένου στήν φυσική, πνευματική καί ψυχική ἁρμονία. Πρόκειται γιά μιὰ ἐπανάστασι πού μπορεῖ νά μεταμορφώσῃ τόν κόσμο μας. Ἡ ἀποστολή τοῦ CEDADE εἶναι νά συντονίσῃ, νά ὀργανώσῃ, νά ἐπιλέξῃ καί νά ἐκπαιδεύσῃ κατὰ τόν καλύτερο τρόπο τήν νεολαία καί τήν κοινωνία προσφέροντας τά ἀναγκαῖα μέσα γιά δράσι.

Γιά τήν ἐξάπλωσι τῆς ἰδεολογίας, τό CEDADE διαθέτει δικό του ἐκδοτικό τμήμα μέσω τοῦ ὁποῖου κυκλοφορεῖ συνεχῶς βιβλία καί κάθε εἶδους ἐντυπα πού προάγουν τήν ἰδεολογία. Δέν ἐξαρτᾶται ὀικονομικῶς ἢ πολιτικῶς ἀπό καμμία «ὀμάδα πείσεως» καί κατὰ συνέπεια ὅλες του οἱ προσπάθειες ὀφείλονται στούς ἀγωνιστές του. Τά μέλη του εἶναι κυρίως νέοι καί ἔχουν ἤδη σχηματοποιήσῃ μιὰ ἠθική καί ἕνα τρόπο ἀγῶνος ἐναντίων τῶν πολιτικολόγων, τῶν ἐπαγγελματιῶν, τῶν ἀλητῶν καί ὄλων ὄσων ἔρχονται σέ ἀντίθεσι μέ τίς ἀρχές του. Ἀντίθετα μέ ὄλους αὐτούς ὁ ἀγωνιστής τοῦ CEDADE ὀφείλει νά διακρίνεται γιά τή δύναμι τοῦ πολιτιστικοῦ καί ἰδεολογικοῦ προσηλυτισμοῦ, καί νά ἀποκτᾶ συνεχῶς δυνάμεις ἀπό τήν γνῶσι τοῦ γιατί καί πότε πρέπει νά ἀγωνίζεται.

ΤΑ ΜΕΛΗ:

Μέλη εἶναι ὄλοι ἐκεῖνοι πού ἀποστολή τους εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ κοινῶ σκοποῦ, κατὰ τό μέτρο τῶν ἀτομικῶν βεβαίως δυνατοτήτων τους. Τά μέλη ἐπιπλέον διαθέτουν εἰδική κάρτα καί ὑποχρεοῦνται σέ τακτική συνδρομή. Ἐκεῖνοι πού δέν διαθέτουν κάρτα δέν εἶναι καί μέλη τοῦ CEDADE.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ:

Οί αγωνιστές του CEDADE αποδέχονται μέ υπερηφάνεια τήν τιμή νά θεωρούνται διάδοχοι τών ανθρώπων, πού πραγματοποίησαν τήν 'Επανάστασι του XX αιώνος. 'Εάν είναι ἀληθές τό γεγονός ότι ή πραγματική ιδεολογία του CEDADE βασίζεται σ' αὐτήν πού ἐδημιούργησαν οί 'Επαναστᾶτες του XX αιώνος, τότε είναι επίσης ἀληθές τό γεγονός ότι τελειοποιήθηκε καί ἐξελίχθηκε. Οί ιστορικές προκαταλήψεις καί οί ἀδυναμίες τῆς ἐποχῆς μας δέν μᾶς ἀφοροῦν. Αὐτό σημαίνει πῶς ἀποδεχόμεθα καθ' ὀλοκληρίαν ὅλα ὅσα ἔκαναν τήν 'Εθνικοσοσιαλιστική 'Επανάστασι τήν μοναδική ἀληθινή ἐπανάστασι του αἰῶνος μας, δηλαδή:

— 'Αγῶνα γιά τήν ἀπελευθέρωση ἀπό τήν τυραννία του Χρήματος καί τών μεγάλων Κεφαλαίων.

— Δημιουργία μιᾶς ἰδεαλιστικῆς κοινότητος καί ἄρνησι του ἐπηρεασμένου ἀπό τόν 'Εβραϊσμό, ὕλισμοῦ.

— Πίστι στίς ἰδέες του Κράτους, του Σοσιαλισμοῦ, του 'Εθνικισμοῦ καί του Φυλετισμοῦ.

— 'Αντικατάστασι του ιδεώδους του Χρυσοῦ, πού κυριαρχεῖ στίς οἰκονομίες τών ἐθνῶν, μέ τό ιδεῶδες τῆς 'Εργασίας.

— Προαγωγή καί προάσπισι νέων πολιτιστικῶν ἀξιών, πού ἐπωφελοῦνται ἀπ' ὅτι κα-

λύτερο καί εὐγενέστερο ἔχει νά ἐπιδείξει ή Εὐρωπαϊκή παράδοσις.

— Προαγωγή τῆς Τέχνης σέ κάθε της μορφῆ, σάν ἀνώτατη ἀνθρώπινη ἔκφρασι.

— Προάσπισι τών ἀξιών τῆς προσωπικότητος καί του χαρακτήρος, τῆς ἀξιοπρεπειᾶς καί τῆς εὐγενείας του 'Ανθρώπου καί τῆς ὑγιοῦς, φυσικῆς καί πνευματικῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας.

— Σοσιαλιστική πολιτική, πού ἀποσκοπεῖ στό νά ἐξαφανίση τό κοινωνικό χάος, τήν ἀναταραχή, τίς ἀδικίες καί τίς ἀνωμαλίες πού ἐδημιούργησε ή ἀστική νοοτροπία καί οί καπιταλιστικές ἢ κομμουνιστικές «δημοκρατίες».

— 'Αρνησι τῆς πάλης τών τάξεων διά τῆς ἀντιπαράθεσεως τῆς ἀνωτέρας ἰδέας τῆς λαϊκῆς κοινότητος.

— Θεμελίωσι μιᾶς κοινωνίας βασιζομένης στήν ἀνθρώπινη ἀξία, στήν ἐργασία, τήν ἰσχυρή θέλησι καί τήν ἀφοσίωση του ἀτόμου καί ὄχι στήν ταξική ἀντίληψι του Χρήματος, τῆς κοινωνικῆς θέσεως καί οὕτω καθ' ἑξῆς.

— Δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτείας πού θά στοχεύη στίς ὑψηλότερες σφαῖρες τῆς 'Υπάρξεως, σέ ἀντιπαράθεσι μέ τό σύγχρονο καί παντοδύναμο δημοκρατικό, μαρξιστικό καί ἀστικό κόσμο.

'Επιμέλεια: Γ. 'Ηλιόπουλος

ΟΙ ΑΞΙΕΣ, ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Στό προηγούμενο άρθρο μας, σκιαγραφήσαμε εν συντομία την έννοια των ὄρων Κράτος - Σύστημα - Πολιτεία και θέσαμε τους ὄρους αὐτούς σέ μιά ἀλληλουχία. Κατά τήν ἔρυνά μας αὐτή εἰσαγάγαμε ἐπίσης καί ἄλλους κοινόχρηστους ὄρους, τοὺς ὁποίους θέσαμε σέ μιά ἀλληλεξάρτηση, ἀποδίδοντάς τους ἕνα συγκεκριμένο ἐννοιολογικό περιεχόμενο. Οἱ ὄροι αὐτοί, ἦσαν οἱ ἀκόλουθοι: Ἄτομο - Πολίτης - Λαός. Πέραν ὅμως τῶν ἀνωτέρω, πλέον σημαντικοί καί οὐσιώδεις εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὄροι μέ τήν εἰσαγωγή τῶν ὁποίων ὀλοκληρώσαμε τό προηγούμενο ἄρθρο μας καί πού τό περιεχόμενό τους θά μᾶς ἀπασχολήσει περισσότερο στό παρόν. Δηλαδή οἱ Ἄξιες καί ὁ Πολιτισμός. Στήν εἰσαγωγή τῶν τελευταίων αὐτῶν ὄρων ὠδηγηθήκαμε ἀπό τήν θέση τεσσάρων θεμελιωδῶν ἐρωτημάτων στά ὁποῖα ὀφείλουμε νά ἀπαντήσουμε, καθῶς καί ἀπό τή βασική μας παραδοχή ὅτι τό «σύστημα» εἶναι ἀπλή προβολή στόν κοινωνικό χῶρο τῆς κοσμοθεωρητικῆς στάσης πού διαμορφώνει κάθε λαός κατά τήν πορεία του μέσα στό Ἱστορικό γίνεσθαι.

Ἄλλά γιατί οἱ Ἄξιες καί ὁ Πολιτισμός εἶναι ἐννοιες πού ὑπερβαίνουν κατά τήν οὐσία καί τό περιεχόμενο τίς ἐννοιες Κράτος - Σύστημα - Πολιτεία; Διότι ἐκτείνονται διαχρονικά μέσα στό Ἱστορικό γίνεσθαι, ἔχουν μιά ἀδιάπτωτη συνέχεια καί ἐνότητα καί δέν χα-

ρακτηρίζουν μιά συγκεκριμένη ἱστορική περίοδο μέ τά ἐπί μέρους κοινωνικά καί πολιτικά γνωρίσματά της. Ἐπίσης, διότι ἀναφέρονται στήν ὄλη κοσμοθεωρητική στάση ἐνός λαοῦ καί ὄχι μόνον στήν κοινωνική, οἰκονομική καί πολιτική ὀργάνωση τῆς ζωῆς του. Οἱ πολιτιστικές ἀξίες ἐνός λαοῦ, θεωρούμενες στή διαχρονική τους πορεία, ὀρίζουν τή στάση τοῦ ἀνθρώπου, κυρίως ἐναντι τοῦ κοσμολογικοῦ καί ὄντολογικοῦ προβλήματος, δηλαδή ὀρίζουν τή θέση του ἐναντι τοῦ ἐρωτήματος πού ἐγείρεται στήν περιοχὴ τῆς ὄντολογίας: «Ποιός εἶναι ὁ λόγος τῆς παρουσίας μου στόν κόσμο;». Ἀντίθετα, ἡ ἐφαρμογή τῶν ἀρχῶν τοῦ συστήματος στήν ὑλική ζωὴ τῆς κοινωνικῆς ὀμάδας, δηλαδή ἡ ἐνάσκηση τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, σκοπεύει στήν ὀργάνωση τῶν ὑλικῶν συνθηκῶν ζωῆς τοῦ λαοῦ στά πλαίσια μιᾶς συγκεκριμένης κοινωνικῆς πραγματικότητος. Πρέπει νά εἶναι ὅμως αὐτή ἡ ὀργάνωση τῶν ὑλικῶν ὄρων ζωῆς αὐτοσκοπός γιά τό Κράτος; Ἄδίσταχτοι ἀπαντᾶμε πῶς ὄχι. Γιά μᾶς, τό Σύστημα, τό Κράτος καί ἡ Πολιτεία δέν εἶναι παρά μέσα στήν ὑπηρεσία ἐνός ἀνώτερου σκοποῦ, στήν ὑπηρεσία μιᾶς ἱστορικῆς, διαχρονικῆς πραγματικότητος πού τά περικλείει, τά σημασιοδοτεῖ καί φυσικά τά ὑπερβαίνει. Καί ἡ πραγματικότητα αὐτή εἶναι ἡ πολιτιστική δημιουργία τοῦ λαοῦ ἡ ὁποία ἐκτείνεται διαχρονικά μέσα στό Ἱστορικό γί-

γνεσθαι και υπερβαινει τη θεληση και τη ροπή μιας ορισμένης εποχής. Έτσι τό Κράτος, όφείλει νά οργανώνει τήν κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή του λαού, δηλαδή τήν υλική ζωή του κατά τέτοιο τρόπο, ώστε νά προάγεται εν χρόνω, ή ιδιαίτερη πολιτιστική του δημιουργία.

Όπως ή εξέλιξη στή Φύση προϋποθέτει τήν ποικιλία και τήν διαφοροποίηση τών ζωϊκών μορφών, έτσι και ή πολιτιστική ανέλιξη προϋποθέτει τήν ανομοιομορφία και τήν όλοένα εκλεπτυνόμενη διαφοροποίηση λαών και ανθρώπων. Όμως ή διαφοροποίηση αυτή βαινει κλιμακατά και εκλεπτύνεται εξελικτικά από τό κατώτερο επίπεδο μιας όμοιόμορφης και ενιαίας ανθρωπότητας όπου αγνοούνται εντελώς οι διαφορισμοί και ή ποικιλομορφία, επίπεδο πού χαρακτηρίζει τόν μαζάνθρωπο, πρός τό ανώτερο σημείο της εξατομικεύσεως όπου άνθίζει ή υπέροχη προσωπικότητα του εκλεκτού Δημιουργού. Ό πρώτος αναβαθμός σ' αυτή τήν κλιμάκωση έχει προβλεφθεί από τήν ίδια τή φύση ή όποία διέκρινε τούς ανθρώπους σέ φυλές, πού κάθε μία έχει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά για νά διακρίνεται από τίς άλλες. Αργότερα, προβάλλει στήν Αύγή της Ιστορίας μία νέα ανώτερη μορφή διαφοροποιήσεως αλλά ταυτοχρόνως και κοινωνικής συμβιώσεως, πού χαρακτηρίζεται από τόν διαφορισμό ανθρώπων της ίδιας φυλής, δηλαδή τή δευτερογενή διαφοροποίηση λαών κατά τά ήθη και τίς παραδόσεις. Ό δεύτερος αυτός αναβαθμός στήν πολιτιστική ανέλιξη είναι τό Έθνος, πού είναι τό εξαίσιό Ιστορικό τέκνο του Ανθρώπου πού παλεύει νά γίνη Δημιουργός.

Τό Έθνος είναι ό ιστορικός φορέας της ιδιαίτερης πολιτιστικής κληρονομιάς και δη-

μιουργίας ενός λαού, πού έχει συνείδηση της αδιάπτωτης συνέχειας και ενότητας της πολιτιστικής του ανέλιξεως μέσα στό χρόνο. Και επειδή τό Κράτος όφείλει νά οργανώνει και νά προάγει εν χρόνω τήν ιδιαίτερη πολιτιστική δημιουργία ενός λαού, τό Κράτος, όφείλει νά υπηρετεί τό Έθνος. Παράλληλα, ή δέσμη αρχών πού όρίζει τό Σύστημα, δέν μπορεί παρά νά εκπορεύεται από τήν συνισταμένη θέληση του Έθνους για πολιτιστική καταξίωση. Τότε, κύριο μέλημα της Πολιτείας είναι νά προετοιμάσει πολίτες αξιους νά προάγουν τήν πολιτιστική δημιουργία του Έθνους.

Συνοψίζοντας θά λέγαμε τά εξής:

Τό Έθνος, είναι ό λαός, ιδωμένος όμως διαχρονικά στήν ιστορική του πορεία σάν ιδιαίτερη πολιτιστική παρουσία, σάν φορέας και δημιουργός πολιτισμού. Τό Έθνος δέν είναι ιδεατό σχήμα, αλλά ιστορική πραγματικότητα άπτη και άθικτη. Η κρατική εξουσία είναι τό μέσον για τήν ταυτόχρονη βελτίωση όλων τών ατόμων της κοινωνικής ομάδας και τήν άνώψωση τους σέ πολίτες.

Κάθε πολίτης, διά του Έθνους, άποκτά ιστορική ταυτότητα, διότι μέσω αυτού εντάσσεται στό Ιστορικό γίνεσθαι κι έτσι μετέχει της πολιτιστικής δημιουργίας.

Κύριο μέλημα της Πολιτείας, είναι ή παροχή πρός τούς πολίτες Παιδείας και Καλλιέργειας, ώστε νά συνειδητοποιήσουν τόν πολιτιστικό τους προορισμό κι έτσι νά προάγουν τήν πολιτιστική δημιουργία του Έθνους.

Νομίζουμε όμως πώς ήρθε ή στιγμή νά δώσουμε τήν όφειλόμενη άπάντηση στά τέσσερα θεμελιώδη έρωτήματα πού έγείραμε στό προηγούμενο άρθρο μας, άπάντηση πού άλλωστε γίνεται φανερή από όσα διεξήλθαμε μέχρι τώρα. Και άς όδεύσουμε άντίστροφα:

1ον: Η αξία πού θά όριοθετήσει τήν κοινή προοπτική στήν πολιτική ζωή της κοινωνικής ομάδας, ώστε νά μη φθαρεί τό Κράτος από τήν αυθαιρεσία τών επί μέρους όργάνων του και νά παραμείνει ευνουμούμενος ό κοινωνικός σχηματισμός, δέν είναι άλλη από τό Έθνικό Ίδεώδες πού επιβάλλει στους πολίτες κοινό πολιτιστικό προορισμό.

2ον: Η προσήλωση στό Έθνικό Ίδανικό θά ενεργοποιήσει τά μέλη της κοινωνικής ομάδας πρός τήν κατεύθυνση της κοινωνικής

καί πολιτικῆς τους εὐθύνης, δηλαδή ἡ συνειδητοποίηση τοῦ πολιτιστικοῦ τους προορισμοῦ θά τά βοηθήσει ν' ἀνυψωθοῦν ἀπό ἄτομα σέ πολῖτες.

3ον: Τά μέλη τῆς κοινωνικῆς ομάδας πού θά ἀσκήσουν τήν κρατική ἐξουσία θά πρέπει πρωτίστως νά διαπνέονται ἀπό αἴσθημα εὐθύνης καί πνεῦμα θυσίας ἔναντι τοῦ καθήκοντος τό ὁποῖο ἐπιτελοῦν. Ἡ συνειδητοποίηση τῶν δεσμῶν τους μέ τό ἔθνος καθώς καί ἡ ἔνταξη τοῦ ἀτομικοῦ τους πεπωμένου στόν εὐρύτερο πολιτιστικό τους προορισμό, ἔνταξη πού πραγματοποιεῖται μέ τήν ἀγωνιστική ἐμβίωση τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδανικοῦ, ἀποτελεῖ καθοριστικό κριτήριο ἐπιλογῆς καί ἀνυψώνει τά μέλη αὐτά σέ ἐκλεκτούς ταγούς τοῦ λαοῦ στό δρόμο τῆς πολιτιστικῆς του δημιουργίας.

4ον: Τό κριτήριο πού καθορίζει τό «καλό καί τό ὠφέλιμο» γιά τήν κοινωνική ομάδα, εἶναι ἡ προαγωγή τοῦ ἔθνικοῦ συμφέροντος.

Θά ἐπιθυμούσαμε ὅμως στό σημεῖο αὐτό νά ἀποσαφηνίσουμε τό νόημα τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδανικοῦ, ὥστε νά γίνει περισσότερο ἄπτό. Βιώνω τό Ἐθνικό Ἰδανικό, σημαίνει πώς πιστεύω στήν ἀξία τῆς ἰδιαίτερης πολιτιστικῆς προσφοράς τοῦ Ἐθνους μου μέσα στό Ἱστορικό γίνεσθαι κι ἀγωνίζομαι συνειδητά νά διατηρήσω καί νά προαγάω αὐτή τήν ἰδιάζουσα, ξεχωριστή, ἀλλοιώτικη ἀπό τίς ἄλλες πολιτιστική μου ταυτότητα. Σημαίνει ἀκόμα πώς αἰσθάνομαι ὅτι θέλω νά ἀγωνιστῶ γιά νά συνεχίσω τήν ἰδιαίτερη πολιτιστική πορεία τοῦ Ἐθνους μου μέσα στήν Ἱστορία καί πώς συμμαρίζομαι συνειδητά αὐτό μου τό αἴσθημα.

Ὅριζοντας προηγούμενες τό Ἐθνος, εἶπαμε πώς ἀποτελεῖ τόν ἱστορικό φορέα τῆς ἰδιαίτερης πολιτιστικῆς κληρονομιάς καί δημιουργίας ἑνός λαοῦ. Ἡ ἁρμονική σύνθεση τῆς καθ' ἕκαστον πολιτιστικῆς δημιουργίας κάθε εὐρωπαϊκοῦ Ἐθνους στόν ἐνιαῖο φυλετικό καί πολιτιστικό τους φορέα, ἀποτελεῖ τόν πολιτισμό τῆς Ἀρίας Φυλῆς, ὁ ὁποῖος ἐκτυλίσσεται χιλιάδες χρόνια τώρα στήν Γῆ τῶν πατέρων μας, τήν Εὐρώπη καί ὁ ὁποῖος μέ τή σειρά του ἀποτελεῖ τήν ἀνώτερη ἐκδήλωση τοῦ Ἀνθρώπινου Πολιτισμοῦ. Ἡ δική μας ἀντίληψη γιά τή ζωή καί τόν Κόσμο μᾶς ὡδηγεῖ στήν θεώρηση, ὅτι τά ἔθνη εἶναι τά ζωτικότε-

ρα καί δυναμικότερα κύτταρα πολιτιστικῆς ἀνελιξέως. Κι ἀκόμη, ὅτι εἶναι τά σημαντικότερα ὑποκείμενα ἱστορικῶν πράξεων, πρᾶγμα πού ἀποδεικνύεται ἄλλωστε καί ἀπό τήν συσσωρευμένη ἱστορική ἐμπειρία. Κάθε νέα ἐκφραση τοῦ πολιτισμοῦ, γεννιέται καί ἀκμάζει σέ κάποιο ἔθνος, κάποια ἐποχή. Μέσω τῆς Ἱστορικῆς παρουσίας τῶν Ἐθνῶν, ἐκδηλώνεται ἡ πολιτιστική μας δημιουργία. Τό Ἐθνος ὑποφώσκει στήν Ἱστορία, τή στιγμή πού μιᾶ ομάδα ἀνθρώπων μέ κοινές φυλετικές καταβολές συλλαμβάνει, συνειδητοποιεῖ καί ἀποδέχεται ἀξίες πού ξεπερνοῦν τό ἐπίπεδο τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν καί τά ἐνστικτα ἀναπαραγωγῆς καί αὐτοσυντηρήσεως, δηλαδή ἀπό τή στιγμή πού θέτει τό θεμελιώδες ἐρώτημα «ποιός εἶναι ὁ λόγος τῆς παρουσίας μου στόν κόσμο;». Τότε προβιβάζεται ἀπό ἀγέλη τῆς Φύσεως σέ Ἐθνος τῆς Ἱστορίας καί προσπαθώντας νά ἀπαντήση στό ἀγωνιώδες ἐρώτημα δημιουργεῖ πολιτιστικές ἀξίες. Ἐτσι τά Ἐθνη καταξιώνονται σέ λίκνα τοῦ πολιτισμοῦ.

Τό Ἐθνος, σάν θεματοφύλακας καί προαγωγός μιᾶς ἰδιαίτερης πολιτιστικῆς δημιουργίας, ὑπερέχει ἑνός ἐκάστου ἀτόμου - μέλους τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας, διότι ἔχει ρίζες πού βυθίζονται στό παρελθόν καί κλώνους πού ὀδεύουν στό μέλλον, δηλαδή ἐπεκτείνεται διαχρονικά μέσα στήν Ἱστορία, ἐκπληρώνοντας ἔτσι τό αἶτημα-γιά ἀδιάπτωτη συνέχεια καί ἐνότητα τῆς πολιτιστικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ. Ἐπίσης ὑπερέχει τοῦ ἀτόμου, διότι συνενώνει σ' ἐνιαῖο πολιτιστικό φορέα τόν ἐπί μέρους δυναμισμὸ καθ' ἑνός μέλους τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας, ὥστε νά εἶναι δυνατή ἡ ἐπίτευξη ἔργων πολιτισμοῦ πού ἔνα μόνο ἄτομο θά ἀδυνατοῦσε πρακτικά νά ἐπιτελέσει. Ἐτσι τό Ἐθνος εἶναι τό φυσικό λίκνο ὅπου ἀνθίζουν τά ἐξαιρετικά ἄτομα πού ἔχουν συνειδητοποιήσει τόν πολιτιστικό τους προορισμό, εἶναι ἡ ἐξαίσια ζύμη, «τό μαγερεῖο» ὅπου πλάθονται οἱ ἐκλεκτοὶ ἄνθρωποι πού θά ὀρίσουν τή ζωή καί τόν κόσμο κατά τή θέλησή τους κι ἔτσι θά γίνουν τελικά Θεοὶ καί Δημιουργοί. Τό Ἐθνος εἶναι τό πυρωμένο ἄμῶνι τῆς Ἱστορίας ὅπου σφουρηλατοῦνται οἱ Δημιουργοί. Τό Ἐθνος εἶναι τό πεδίο ὁλοκληρώσεως τῶν ἐκλεκτῶν. Καί ὁ Πολιτισμός, αὐτό τό ἐκλεκτό ἄνθος τῆς ἀνθρώπινης προσπάθειας, γεννήθηκε ἀπό τήν

άρμονική σύνθεση τῶν ἐπί μέρους ἐθνικῶν πολιτισμῶν σέ μία ὁλότητα πού αἰώνια ἀναζητᾶ τήν ἐνότητα της μέ τόν κόσμο.

Συναντήσαμε ὁμως δύο φορές στήν πορεία μας ἕνα θεμελιῶδες ἐρώτημα πού ἔχει τήν πηγή του στήν περιοχὴ τῆς ὄντολογίας. Τό ἐρώτημα αὐτό τό ὁποῖο θέτει ὁ ἄνθρωπος στόν ἐαυτό του αἰῶνες τώρα καί πού τό θεωροῦμε σάν τήν ἀφετηρία τῆς πολιτιστικῆς Δημιουργίας τῆς Ἄριας Φυλῆς εἶναι, «ποιός ὁ λόγος τῆς παρουσίας μου στόν κόσμο;» Στό λυκαυγές τοῦ Ἄριου Πολιτισμοῦ, ὑποφώσκει ἤδη ἡ μεγαλόπρεπη ἀπάντηση: Ὁ λόγος τῆς παρουσίας τοῦ Ἀνθρώπου στόν Κόσμο εἶναι νά γίνει διά μέσου ἐνός κάλλιστου καί ἀτελεύτητου ἀγῶνα, ἥρωας καί ἡμίθεος καί ἀπό ἥρωας νά γίνει Θεός, δηλαδή ἐκλεκτός Δημιουργός, δηλαδή νά ἐρμηνεύσει, νά αἰσθανθεῖ καί νά ὀρίσει τή Ζωή καί τόν Κόσμο κατά τήν ὑπέροχη θέλησή του, νά τόν ἀναπλάσει χαράσσοντάς τον μέ τά σημάδια τῆς δικῆς του ταυτότητας, νά μιλήσει τή μυστική του γλῶσσα, νά δεθεῖ μαζί του μ' ἀκατάλυτα δεσμά μή περιφρονῶντας κανένα ἀπό τά αἰνίγματά του καί νά μεθέξει ἔτσι τοῦ κάλλους τῆς Κοσμικῆς Ἄρμονίας. Κι ἀκόμη, λόγος τῆς παρουσίας του στόν Κόσμο, εἶναι ἡ ὑπεράσπιση αὐτῆς τῆς Ὑπέροχης Δημιουργίας του μέ πάθος, ὡς τήν αἰωνιότητα.

Τήν ξεχωριστή αὐτή διηνεκῶς ἐκτιλισσόμενη Δημιουργία τήν βαφτίσαμε Ἀνθρώπινο Πολιτισμό. Καί τίς πιό δυνατές, ἀφθαρτες καί ἀναλοίωτες ἐκφράσεις της, πού ἡ φωτεινή τους ἀνταύγεια χαράσσει τό στερέωμα τῆς Ἱστορικῆς μας ζωῆς στό βιολογικό, τό διανοητικό, τό ἠθικό καί τό αἰσθητικό πεδίο, τίς ὀνομάζουμε Ἀξίες. Δέν ξέρομε ποιά εἶναι ἡ κοσμοαντίληψη πού ὀρίζει τόν τρόπο ζωῆς ἄλλων φυλῶν, πάνω στή Γῆ ἢ ἔξω ἀπ' αὐτήν. Ξέρομε ὁμως ὅτι ἡ κοσμοθεωρητική στάση πού μόλις περιγράψαμε, ὀριοθετεῖ τόν τρόπο ζωῆς τῆς φυλῆς μας ἀπό τούς προ-ὀμηρικούς χρόνους ὡς τόν καιρό μας. Ἔτσι μποροῦμε νά ποῦμε μέ βεβαιότητα: Εἴμαστε μιά Φυλὴ Δημιουργῶν!

Ὁ τρόπος ζωῆς τόν ὁποῖο ὑλοποίησε καί ἐνσάρκωσε ὁ Ἄριος Ἀνθρωπος ἀπό τήν χαρραγή τῆς Ἱστορίας ὡς τίς μέρες μας, εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς πού ἔθρεψε καί προήγαγε τόν πολιτισμό, κι ἔχει μιά ἀδιάπτωτη συνέχεια καί ἐνότητα μέσα στόν ἱστορικό χρόνο. Τά ὀμη-

ρικά Ἔπη, ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφία, ἡ Τραγωδία, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὁ Πλωτίνος, ἡ Ὑπατία, ὁ Ἰουλιανός, ὁ Πλήθων ὁ Γεμιστός, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ἡ Ἀναγέννηση, οἱ Γερμανοὶ Ἰδεαλιστές, ὁ μέγας Ναπολέον, ὁ μέγας Φρειδερίκος, ὁ Κολοκοτρώνης, ἦσαν ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς ἴδιας κοσμοθεωρητικῆς στάσης ξεχωριστῶν ἀνθρώπων καί λαῶν πού ὑπεράσπισαν καί προήγαγαν τίς πολιτιστικές ἀξίες.

Στόν αἰῶνα μας, ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ἀπεκάλυψε καί ἀποθέωσε αὐτό τό ἴδιο πρότυπο ζωῆς μέ τίς τόσο μακρινές καταβολές, τήν ἐπίμονη κληρονομικότητα καί τίς ἀφθαρτες ρίζες καί τό προσάρμοσε μέ τρόπο θαυμαστό στίς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός στάθηκε ὁ πιστός ὑπέρμαχος τῆς πολιτιστικῆς ἀνελιξέως κατά τόν δύσκολο καιρό μας, ἐμφυσῶντας πάλι στόν κουρασμένο ἄνθρωπο τῆς Εὐρώπης, πού εἶχε παραδοθεῖ στήν παρακμὴ τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ διεθνισμοῦ καί τῆς φυλετικῆς πανσπερμίας, τίς ἀξεπέραστες καί ἀκατάλυτες Ἀξίες πού ἔθρεψαν τόν Πολιτισμό. Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ἀναγέννησε καί ἀναβάπτισε τόν κουρασμένο μαζάνθρωπο στά νάματα τῆς πολιτιστικῆς παραδόσεως καί τόν ἀπέδωσε ξανά στόν κόσμο, «ῶραϊο δεῖγμα ἀνθρώπου», «αἰσθητικό παιδί τοῦ φωτός», ἔραστή τῆς κοσμικῆς ἄρμονίας, ἥρωα καί ἡμίθεο.

Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ἀποτελεῖ τή συνισταμένη ἐκφραση καί τήν ἄρμονική σύνθεση ὅλων τῶν ἐπί μέρους Ἐθνῶν καί τῆς ἐθνικῆς τους πολιτιστικῆς δημιουργίας, στόν ἐνιαῖο φυλετικό καί πολιτιστικό τους φορέα: τήν Εὐρώπη. Εἶναι ἡ σύγχρονη ὄψη ἐνός ὑπέροχου τρόπου ζωῆς πού κυλᾷ στόν ποταμό τῆς Ἱστορίας δυνατός καί καθάριος, ἀφθαρτος καί κάλλιστος, αἰῶνες τώρα, γράφοντας πολιτισμό. Ἄν ὁ Ἐθνικισμός εἶναι ἡ ἐπί μέρους ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ τρόπου ζωῆς, πού σκοπεύει στήν καταξίωση ἐνός ἐκάστου ἔθνους σάν δημιουργικοῦ πολιτιστικοῦ κυττάρου μέσα στό Ἱστορικό γίγνεσθαι, ἄν διά τοῦ ἔθνους ὁ ἄνθρωπος καταξιώνεται σάν ἐκλεκτός Δημιουργός, διά τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ πραγματοποιεῖ ἐπί πλέον τήν ἄρμονική ἐνότητά του μέ τόν κόσμο.

Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι λοιπόν ὁ δρόμος τοῦ πολιτισμοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Φ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟ

Βερολίνο 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945. Οί μολοσεβίκοι προελαύνουν. Έχουν ήδη καταλάβει μεγάλες περιοχές τής πρωτεύουσας του Ράιχ. Τά WAFFEN SS, οι εφεδρείες και ή HITLER-JUGEND αγωνίζονται μέ όλες τους τίσ δυνάμεις υπέρ του πολιτισμού, ενάντια στην βαρβαρότητα του έβραιογέννητου μολοσεβικισμού. Τό σύνθημα πού κυριαρχεί είναι: ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ - ΔΕΝ ΘΑ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ! Στο καταφύγιο τής Καγκελλαρίας ένας άνδρας κατευθύνει τόν μέχρως εσχάτων άγώνα. Είναι ό ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ. Ό άγών όμως έχει κριθεί. Ό Όθνικοσοσιαλισμός έχει χάσει προσωρινά τή μάχη, ή άναγεννητική προσπάθεια τής Γερμανίας για τήν Εύρώπη και τόν πολιτισμό έχει αποτύχει. Ό Φύρερ ούτε καν θέλει ν' άκούσει τίσ προτάσεις τών στενών συνεργατών του νά εγκαταλείψει τό Βερολίνο. Έχει πλέον πάρει τήν οριστική άπόφασή του νά πεθάνει στόν τόπο όπου επί 12 συνεχή έτη άγωνίσθηκε για τήν πατρίδα του και τήν Εύρώπη. 30 Άπριλίου 1945. Οί τελευταίες ώρες του ΧΙΤΛΕΡ. Ήδη τήν προηγούμενη 29 Άπριλίου θά κάνει επισήμως γυναίκα του και θά χαρίσει τό όνομά του στην ΕΥΑ ΜΠΡΑΟΥΝ. Μ' αυτό τόν τρόπο θά τερματιστεί ένας μακρόχρονος δεσμός του μέ μία Γερμανίδα πού άποφάσισε νά θέσει κι αυτή τέρμα στη ζωή της παραμένοντας μέχρως τό τέλος κοντά του. Ή ιστορία όμως έχει κρατήσει μία έξέχουσα θέση και σε μία άλλη Γερμανίδα. Τήν ήρωίδα μητέρα και έθνικοσοσιαλίστρια ΜΑΓΔΑ ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ τή σύζυγο του ύπουργού Προπαγάνδας και Γκαουλάιτερ του Βερολίνου Δρα ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ. Λίγες στιγμές προτού τό τέλος ό Φύρερ μέ μάτια βουρκωμένα θά τής εκφράσει τόν θαυμασμό του για τήν άπόφασή της νά παραμείνει μέχρως τέλους στό Βερολίνο και νά θέσει κι' αυτή τέρμα στη ζωή της και στη ζωή τών έξι αγαπημένων της παιδιών, μη θέλοντας νά πέσουν στό χέρια τών μολοσεβικών ύπανθρώπων. Ό Χίτλερ σάν ελάχιστη προσφορά για τήν τή μεγάλη θυσία θά ξεκρεμάσει από τό στήθος του τό χρυσό έμ-

βλημα του κόμματος και μέ έναν άσπασμό θά τό καρφίτσώσει στό φόρεμά της. Είναι ή πιό συγκινητική στιγμή. Άργότερα θά άποχαιρητήσει τόν ύπασπιστή του ΛΙΝΓΚΕ. Αύτόν στόν όποιο ό Φύρερ άπαντώντας στην έρώτηση «για ποιόν τώρα Φύρερ μου θά πρέπει ν' άγωνιστούμε;» ειπε τήν ιστορική φράση: FUR DEN KOMMENDEN MANN (ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΛΘΗ). Έπίσης ό Φύρερ θά πεί σ' αυτόν πού στάθηκε πιστός στό πλευρό του από τό 1935 και τά έξής: «Θέλω νά ζήσετε Λίνγκε. Θά άκούσετε όμως για μένα φοβερά πράγματα. Οί νικηταί θά είναι άνάληγοι σ' ό,τι άφορά τήν μνήμη μου και θά κάνουν τό πών για νά τήν άτιμάσουν. Ή θύελλα όμως θά περάσει και σε μία δυό γενεές θά μου άποδοθει δικαιοσύνη». Ό Φύρερ του Γερμανικού Ράιχ αυτός ό όραματιστής τής ΝΕΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ και ή Εύα Μπράουν θά αυτοκτονήσουν στις 15.30 τής 30ης ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945. Τήν ίδια μέρα 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ μετά από 38 χρόνια έμεις οι Έλληνες Έθνικοσοσιαλισταί θά σταθούμε προσοχή χαιρετώντας μέ τόν αιώνιο χαιρετισμό και θά κρατήσουμε ενός λεπτού στιγμή. Στίς καρδιές μας φουντώνει ή πίστη στά λόγια του Φύρερ «σε μία δυό γενεές θά μου άποδοθει δικαιοσύνη». Στίς καρδιές μας φουντώνει ή πίστη στην ΝΙΚΗ. Ή Νίκη θά είναι δική μας. Νίκη πού θά σημάνει τήν έθνικοσοσιαλιστική κοσμογονία και τήν συντριβή του δηλητηριαστή όλων τών λαών: του διεθνή Ίουδαισμού. 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1945 - 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1983 Ο ΑΓΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ — ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ.

ΧΡΗΣΤΟΣ Η.
ΠΑΠΠΑΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ

«Πόλεμος πάντων μὲν πατήρ ἐστι, πάντων δὲ βασιλεύς. Καὶ τοὺς μὲν Θεοὺς ἔδειξε τοὺς δὲ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν δούλους ἐποίησε τοὺς δὲ ἐλευθέρους».

Ὁ Πόλεμος ἀποτελεῖ τὴν τελειότερα ἐκδήλωσι τοῦ ὄντος διὰ τῆς τριπλῆς ὑποστάσεως του ὡς Ἀρχῆς, ὡς Νόμου καὶ ὡς Πραγματικότητος ἐνσαρκώνει τὴν πληρεστέρα ἐκδήλωσι τῆς Ζωῆς.

Ὁ Πόλεμος θεωρεῖται ἀπὸ τὸν Ἡράκλειτο ὡς ὁ πατέρας τῶν πάντων, ἡ ἀρχὴ τοῦ Κόσμου. Εἶναι ὁ Γεννήτωρ πού καταστρέφει τὸ ἀτελές καὶ δημιουργεῖ τὸ τέλειον, τόσο στὸ ἐπίπεδο τῆς φυσικῆς ζωῆς τῶν ὄντων, ὅσο καὶ στὸ ἰδεατὸ ἐπίπεδο τῶν ἀξιῶν. Εἶναι ἡ καθαρτήριος Πυρὰ καὶ ἡ δημιουργὸς πνοὴ σὲ μία ἄρμονικὴ σύζευξι. Εἶναι ἡ αἰτία τῆς δυναμικῆς ἐξελίξεως τοῦ Κόσμου, μακροσκοπικῶς καὶ μικροσκοπικῶς.

Ὡς Βασιλεύς, ὁ Πόλεμος ἀποτελεῖ τὸν Φυσικὸ Νόμο, ὁ ὁποῖος, διὰ τῆς Μαγικῆς του δυνάμεως τῆς διαφοροποιήσεως, τῆς ἱεραρχήσεως καὶ συνεπῶς τῆς ἐπιβολῆς τῆς ἀξιοκρατίας, φροντίζει γιὰ τὴν τήρησι τῆς φυσικῆς Τάξεως.

Ὡς Πραγματικότης, τέλος, ἐκφράζεται μὲ τὴν πάλη τῶν ὄντων, ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ἐπιβίωσι, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς ἐξελικτικὴ πορεία.

Ὅσον ἀφορᾷ στὸ ἀνθρώπινο γένος, τὰ ἀνωτέρω ἔχουν μεγίστη σπουδαιότητα διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ τὰ συνειδητοποιήσῃ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἐπιλέξῃ συνειδητὰ ἀνάμεσα ἀπὸ ἐναλλακτικὰς πορεῖες.

Γιὰ τὸν Ἄριο ὁ Πόλεμος εἶναι τρόπος Ζωῆς. Πολεμᾷ γιὰ τὴν ἐπιβίωσι, πολεμᾷ γιὰ τὴν ἐξέλιξι καὶ τὸ ξεπέραςμα τοῦ ἑαυτοῦ του, πολεμᾷ γιὰ τὴν δημιουργία πολιτισμοῦ, πολεμᾷ γιὰ τὴν προώθησι τῶν ἡρωικῶν ἀξιῶν τῆς Φυλῆς του, πολεμᾷ γιὰ τὴν καθιέρωσι μιᾶς τάξεως πραγμάτων φυσικῆς κατὰ τὸ δικό του μέτρο ἀντιλήψεως, πολεμᾷ τέλος γιὰ τὸν πόλεμος εἶναι ὁ μόνος τρόπος ζωῆς ὁ ὁποῖος τὸν ἐκφράζει καὶ ὁ ὁποῖος τὸν φέρει σὲ ἄρμονία μὲ τὸ περιβάλλον του. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Ζωὴ ἀποτελεῖ τὸ μέγιστο κίνητρο γι' ἀγῶνα, γιὰ ἐξέλιξι, γιὰ δημιουργία.

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον διεξάγεται αὐτὸς ὁ πόλεμος εἶναι ὁ Ἡρωισμός, ὁ Ἡρωικὸς τρόπος ζωῆς πού ἀποτελεῖ παράδοσι γιὰ τὸν Ἄ-

ριο Ἄνθρωπο. Ὁ Ἡρωισμός καθορίζεται ὡς ἡ ἐθελούσια, ἡ συνειδητὴ δυναμικὴ πορεία τοῦ Ἄριου Ἀνθρώπου πρὸς ἓνα Ἴδανικό, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν ἀνωτέρα ἔκφρασι τῆς Φυλετικῆς Ψυχῆς. Συνεπάγεται λοιπὸν ὅτι τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ δέν εἶναι στατικὸ, ἀλλὰ δυναμικὸ καὶ ἐξελισσίμο, καὶ ἡ ἐξελικτικότης του ἐξαρτᾶται ἄμεσα ἀπὸ τὴν ἐξελικτικότητα τῆς Ψυχῆς ἡ ὁποία τὸ ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸ προβάλλει. (Ὅπως ὁ ὀρίζοντας, τὸ ἰδανικὸ ἀπομακρύνεται ἐξελισσόμενον καθὼς ὁ Ἄνθρωπος τείνει πρὸς αὐτό).

Ὁ,τιδῆποτε ἀντιτίθεται στὴν Ἡρωικὴ πορεία τοῦ Ἄριου Ἀνθρώπου πρὸς τὸ Ἴδανικὸ του θεωρεῖται ὡς ὁ ἐχθρὸς αὐτοῦ τοῦ Πολέμου. Ὁ ἐχθρὸς δέν πρέπει πάντοτε ν' ἀναζητηθῆ ἔξω ἀπὸ τὸν Ἄνθρωπο· πολλές φορές εὐρίσκεται μέσα του καὶ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὰ ἐνστικτώδη κέντρα τοῦ κατωτέρου ἑαυτοῦ, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν τὴν ὑπαρξί τους στὴν φαινομενικὴ ἀτέλεια τῆς μορφῆς. Ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς κατακαίεται μὲ τὴν ἐξαγνιστικὴ πυρὰ πού ἀποτελεῖ τὴν ἴδια τὴν οὐσία τοῦ ἀγῶνος. Θέτοντας ὁ Πολεμιστῆς ἐθελούσια τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῶν ἐπιταγῶν τῆς Θείας Βουλῆσεως, καθαιρεται.

Εἶτε ἐσωτερικὸς εἶτε ἐξωτερικὸς, ὁ ἐχθρὸς δέν ἔχει αὐτοῦσια ὄντοτητα. Τὸ μὴ ὄν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ μόνον ὡς ἄρνησι τοῦ ὄντος· τὸ σκότος, μόνον ὡς ἄρνησι τοῦ Φωτός. Οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ δέν ἀποτελοῦν παρά τὴν ἀντίδρασι πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν οὐσία τῆς δράσεως. Ὅσο ὑψηλότερος ὁ Ἄγῶν, ὅσο εὐγενέστερο τὸ Ἴδανικὸ, τόσο χαμερπέστερη ἡ ἀντίδρασι. Στὴν ἐξέλιξι ἀντιδρᾷ ἡ στασιμότης· στὴν ἄρμονία ἡ ἠθελημένη δυσαρμονία· στὴν διαφοροποίησι ἡ ἰσοπεδωτικὴ παρά φύσιν ἐξίσωσις· στὴν κατάφασι τῆς Ζωῆς ὁ Θάνατος· στὴν Τιμὴ καὶ τὴν ἀνωτερότητα ἡ ἀτιμία καὶ ἡ χαμέρπει· στὸν Ἄριο Ἄνθρωπο ὁ χθόνιος ὑπἄνθρωπος. Τὸ κτηνώδες αὐτὸ ἄνθρωποειδές δέν πράττει ἀπὸ πίστι (διότι εἶναι τελείως ἀνίκανο νὰ ἐπιδειξῆ οἰασδῆποτε μορφῆς πίστι), ἀλλὰ ἐκ φύσεως ἀντιδρᾷ στὴν Θεία Βούλησι τοῦ Φωτός πού ἐνσαρκώνει ὁ Ἄριος, διαστρέφοντας φρικτὰ τίς πολιτιστικὰς ἀξίες πού Ἐκεῖνος δημιουργεῖ. Γι' αὐτὸ σὲ πρώτη φάσι ὁ Ἱερὸς Ἄγῶν τῆς Ἀρίας Φυλῆς πρέπει νὰ στρέφεται πρὸς τὴν ριζικὴ —

Στραίχερική—έκμηδένισι τοῦ φορέως τῆς ἀντιδράσεως. Ἐπειτα, ὁ μεγαλειώδης Ἄγών τῆς δημιουργίας, ἡ Πολεμική, δυναμική πορεία πρὸς τὸ Ἰδανικόν!... Τὸ Ἰδανικόν τοῦ Φωτός καὶ τῆς Δημιουργίας, τοῦ Κάλλους καὶ τῆς Ἀρμονίας...

Ποῖα εἶναι τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ἀρίου Πολεμιστῆ; Ἀνεπτυγμένη συναίσθησις τῆς Τιμῆς· Πίστις στὴν ἀνωτερότητα τοῦ Ἰδανικοῦ του· Συνειδήσις τῆς Ἀποστολῆς του γιὰ ἐξέλιξι καὶ ἀνοδική πορεία πρὸς τὸ Ἰδανικόν· Θάρρος πηγαῖον, τὸ ὁποῖο δὲν προέρχεται ἀπὸ ἀδυναμία ἀντιλήψεως τοῦ κινδύνου ἢ ἀπὸ ἀδιαφορία πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ ἀπὸ ἔλξι πρὸς τὸν κίνδυνο· ἀγωνιστικότης γιὰ τὸν ἀγῶνα κι ὄχι γιὰ τὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ, ὁ ὁποῖος στὴν οὐσία δὲν ὑπάρχει —ὁ ἥρωας εἶναι πάντα νικητῆς, διότι μέσα του φέρει τὸν σκοπὸ καὶ τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς του.

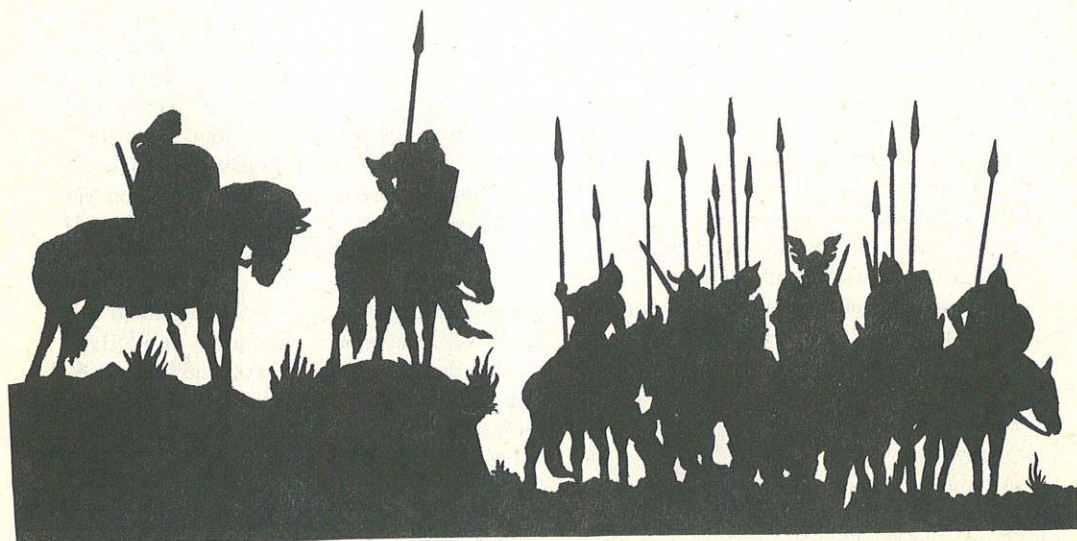
Μέ σταθερότητα, ἀποφασιστικότητα κι ἐπιμονή παραμερίζει τὰ ἐμπόδια ἀπὸ τὸν δρόμο του κατὰ τὴν δυναμικὴ πορεία του. Δὲν πρόκειται ποτέ νά σταματήσῃ τὸν ἀγῶνα, διότι πάντα θά τοῦ δείχνῃ τὸν δρόμο ὡς λαμπρότατος ἤλιος τὸ Ἰδανικόν του, ἓνα Ἰδανικόν ποῦ ποτέ δὲν θά μπορέσῃ νά φθάσῃ. Καὶ σ' αὐτὸ

συνίσταται ἡ τραγικότης τοῦ Ἡρώος· ὁ Ἄριος Πολεμιστῆς ἀντλεῖ τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς του ἀπὸ τὸ μέλλον. Ριζωμένος στὸ παρελθόν, μέσ' ἀπὸ τὴν ὡς τώρα δυναμικὴ πορεία του, συμπυκνώνει τὸ παρόν σὲ μία ἐκρηκτικὴ ἐπέλασι πρὸς τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖο βιώνει μέσα του ἀνά πᾶσα στιγμὴ.

Τὸν γοητεύει ὁ κίνδυνος· διαισθάνεται, γνωρίζει ὅτι εἶναι δικό του προνόμιο, ἀναφαίρετο καὶ κατ' ἀποκλειστικότητα, νά μάχεται. Τὸν ἐξυψώνει ὁ Ἄγῶνας, τὸν ἐξαγνίζει, καίει μέσα του κάθε τί τὸ ἀτελές. Καὶ στὴν κορύφωσι τῆς Μάχης, στὴν ἔξαρσι τῆς δράσεως, συναντᾷ τὸν θάνατο. Δρᾶ διὰ τοῦ θανάτου, δὲν τὸν ὑφίσταται. Ἡ πρόκλησί του πρὸς τὸν θάνατο εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς Θείας μέθης του. Μέ τὴν αὐτοθυσία του προσφέρει τὴν πλέον εὐπρόσδεκτη θυσία στοὺς πολεμικοὺς θεοὺς του, καὶ κατακτᾷ τὸ ὕψιστο Ἰδανικόν τῆς VIR-TUS MILITARIS, τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν πραγματικὴν Νίκη γιὰ ἓναν ἀληθινὸ πολεμιστῆ.

1) ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Οὐσιαστικὰ δὲν ὑπάρχει εἰδοποιὸς διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ· εἶναι ὁ ἴδιος φορεὺς ἀντιδράσεως θεωρούμενος σὲ δύο διαφορετικὰ ἐπίπεδα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Νύχτα βαθείά, όχι ώστόσο νύχτα ειρηνική. "Όπως σ' όλες αυτές τις νύχτες, έτσι κι' απόψε βροντούν τά κανόνια καί κροτούν τά πυροβόλα. 'Ο στρατιώτης συνήθισε πιά τή γλώσσα του πολέμου. Θά μπορούσε μάλιστα νά λεγε κανένας πώς ή άγρια άχολοή έχει άποχτήσει γι' αυτόν ρυθμό καί μουσικότητα, σάν αρχίζει ή θανάσιμη πάλι ανάμεσα στό πνεύμα καί στις μηχανές. Κι' άπόψε είνε ξεχωριστά ποθεινή ή γλώσσα αυτή στόν ποιητή πού άνήσυχος αναλογίζεται τή μακρυνή του πατρίδα, τόν ουρανό της, τά ποτάμια της...

'Η νύχτα είν' άμορφη, πλημμυρισμένη μέ μιά παράξενη οικειότητα. Δέ μοιάζει μέ τις άλλες ρωσικές νύχτες, τις μελαγχολικές, τις τραγικές. Είναι διάφανη καί γαλήνια, φωτισμένη άπό τό διάχτυτο άσημένιο σεληνόφως.

"Όχι μακρυνά, εκεί κάπου σιμά, άλλοι άνθρωποι ξαγρυπνούν βυθισμένοι ό καθένας σ' άλλες σκέψεις. Τι περίεργο πού σέ μιά νύχτα σάν τήν άποψινή οι έχθροί δέν ξανοίγουν τήν καρδιά τους στόν αλήθεια, πού δέν όνειροπολούν, έτσι πού ή ψυχή τους νά φτερουγίζει ως τ' άστέρια.

'Ο στρατιώτης όραματίζεται. 'Ονειρεύεται μ' άνοιχτά τά μάτια. 'Η σιγή τόν πιέζει, τόν καταθλίβει. Θάθελε νά βγάλη μιά κραυγή μέσ' τή νύχτα, καλώντας τήν άγάπη, τή ζωή. Θάθελε νά σύρη κοντά του όλους όσους αγαπούν καί όνειροπολούν σάν κι αυτόν. 'Ωστόσο ή νύχτα τούτη είναι νύχτα πολέμου, πού ή σιωπή της διακόπτεται μονάχα άπό τό ουρλιαχτό των όπλων. Τό φως του φεγγαριού σβήνει σιγά-σιγά. 'Ακουμισμένος ό πολεμιστής στό τοίχωμα του χαρακάματος νοιώθει τά βλέφαρα νά βαραίνουν, τά μάτια του νά κλείνουν. Καί μέσα στό σκοτάδι πιστεύει γιά μιά στιγμή πώς βλέπει τά γύρω του πιό καθαρά.

"Ετσι άποκοιμείται. Μέ δισταχτικά βήματα προχωρεί μέσα στό μυστηριακό καί άνεξερεύνητο βασίλειο του όνειρου.

'Υψώνεται στόν αιθέρα, άνεβαίνει, ως πού τόν άγκαλιάζει ή άρμονία μιάς ουράνιας μουσικής.

Πλανιέται ανάμεσα στ' άστέρια. Κι' άπό τ' άστρα βλέπει νά βαδίζουν πρόσ αυτόν άμέτρητα πλήθη άπό άνδρες πού όλοι φορούν τή γκριζοπράσινη στολή του στρατιώτη. "Ερχονται όλο καί πιό σιμά, χαιρετιούνται άναμετα-

ξύ τους, τόν κυττάζουν στά μάτια, του μιλούν.

«'Εδώ είμαστε, άχώριστοι σύντροφοι καί πέρ' άπό τό θάνατο.»

'Ο ένας προβάλλει ένα βήμα πιό μπροστά καί λέει: «'Ακούστε με, Συνάδελφοι, πατρίδα μου είναι ή Φινλανδία. Είμαι τέκνο του λαού εκείνου πού προτιμάει νά σιωπά παρά νά φλυαρή. Κατάγομαι άπό τή χώρα της δύναμης, άπό τή χώρα των παγωμένων λιμνών καί των άπέραντων δασών, άπό τή χώρα της γαλήνης. 'Εκεί ζή ό λαός πού μ' όλα τά χτυπήματα της μοίρας, ώστόσο προκάλεσε μέ τήν άθάνατη δόξα του τόν ένθουσιασμό όλάκερης της οίκουμένης. Ποιός διατάραξε τήν ειρήνη του; Συνάδελφοι ένα μονάχα θώρακα καί ένα όπλο έχει, τό άτρόμητο, άγνό θάρρος του.

'Ο ήρωϊκός μου θάνατος είνε δικαίωση. "Εχει τά ριζάρια του στην πίστη του λαού μου.

'Υψώστε τά μάτια, συνάδελφοι! Πάνω στό παρθενικό χιόνι βαδίζουν οι στρατιές των πιστών συντρόφων. Είναι πάντα έτοιμοι ν' αποδιώξουν τά χαλασμό μακρυνά άπό τό λαό μου...»

Κι' ύστερα μιλάει ό Γερμανός:

«Πατρίδα μου είναι ό τόπος πού άπό μακρυνά φαίνεται ξερός, ζοφερός καί τραχύς. Σέ κείνον όμως πού μόρεσε νά ξεδιαλύνη τά μυστικά

τῆς χώρας αὐτῆς, ξανοίγεται τό τοπίο σ' ὀλόκληρη τὴν ἀληθινὴ του ὠραιότητα. "Ὀλους μας μᾶς ἔνωσε συντροφικὰ ἢ ἴδια δοξασμένη αὐτοθυσία!

Νοσταλγικὰ ἀναλογίζομαι τὶς γυναῖκες πού πένθησαν στὴ γῆ γιὰ μένα, τοὺς πύργους καὶ τὰ σπίτια πού στή σκιά του ἔπαιζα σάν ἡμώνα παιδάκι, τοὺς πλατειοὺς δρόμους τῆς πατρίδας μου πού ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὸν ἀχὸ τῶν τραγουδιῶν τῶν γκριζοπράσινων φαλάγγων.

Εἶναι θλιβερὸς ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὴ μουσικὴ καὶ τὴν ποίησιν πού γιὰ μᾶς, κι' ὅταν ἤμασταν ζωντανοί, ἦταν χαμένες. Μὲ πλημμυρίζει μὲ ἀφατη περηφάνεια ἢ σκέψη ὅτι μὲ τό θυσιασμὸ τῆς ζωῆς μου γλύτωσα ὅλ' αὐτὰ ἀπ' τὴν καταστροφή. 'Ο κάθε Γερμανὸς νοιώθει τὴν καρδιά του μέσ' τὰ στήθια του σάν ἀπόρητο φρούριο.

Εἶπε τότε ὁ 'Ιταλὸς σύντροφος:

«Οἱ πεσόντες τῆς 'Ιταλίας μιλοῦν σέ σᾶς διὰ τοῦ στόματός μου. Τὰ πέτρινα μνημεῖα τοῦ παρελθόντος διακηρύσσουν χειροπιαστὰ τὴν τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ἱστορία τοῦ λαοῦ μου. Κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῆς 'Ιταλίας, στίς ὄχθες τῶν ποταμῶν της, ἀνακάλυψαν οἱ ποιητὲς τὴν τέλεια ὠμορφιά. Θυσίασα τὴ ζωὴ μου γι' αὐτὴν τὴν 'Ιταλία τοῦ πνεύματος, γιὰ τὴ λευτεριά τοῦ λαοῦ μου καὶ τὴ λευτεριά τοῦ κόσμου, γιὰ τὰ παιδιά καὶ τὶς γυναῖκες τῆς φασιστικῆς 'Ιταλίας. "ὦ, πόσα νεκρά τέκνα τῆς ἴδιας πατρίδας, δέν ὀρθώνονται στὰ μάτια τοῦ κόσμου σάν ὀλόφωτο παράδειγμα!»

"Ὑστερα ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Οὐγγρου:

«'ὦ Οὐγγαρία —γλυκεριά μου πατρίδα! Στίς φλέβες κανενὸς ἄλλου λαοῦ τῆς γῆς δέν ρεῖ θερμότερο αἷμα ἀπὸ τό δικό μας. Δεῖξτε μου μιά χώρα τοῦ κόσμου, ὅπου νά μὴν ἀντηχῇ κάποιο τραγοῦδι τῆς πατρίδας μου! Καὶ πού δέ νοιώθει κανένας τὸν παλμὸ τῆς οὐγγρικῆς καρδιάς; 'Ακοῦστε τὰ τραγοῦδια τοῦ λαοῦ μου πού γεμίζουν τὸν ἀγέρα τῶν ἀτέλειωτων πεδιάδων, ἀκοῦστε τό μαγευτικὸ θρόισμα πού κάνουν τὰ στάχυα στὰ χωράφια καὶ στοὺς κάμπους! Σᾶς φέρνω μῆνυμα γιὰ τὴν παλληκαριά τῶν συντρόφων μου πού πολεμοῦν γιὰ ν' ἀσφαλίσουν στὴν πατρίδα ἕνα καλλίτερο μέλλον».

'Ακούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ρουμάνου:

«Φίλοι, σύντροφοι στὴν αἰωνιότητα! 'Η γῆ εἶναι μεγάλη, χωρὶς τέρμα. 'Η πατρίδα μου ὀστόσο εἶναι γιὰ μένα στό κέντρο τῆς ὑδρογείου. Θυσιάστηκα γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ὅπως καὶ σεῖς. Τό πένθος στὴν πατρίδα μου δέν τό διαδέχτηκε ὁ πόνος καὶ τό κλάμμα, μὰ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς πού ὀλοένα ἀνασταίνεται. Ρίξτε μιά ματιά στὴν πανέμορφη ρουμανικὴ γῆ! 'Απ' τὰ χωριά κι' ἀπὸ τὶς πολιτεῖες ξεκινοῦν οἱ ἄντρες πρὸς τό ἀνατολικὸ μέτωπο γελαστοὶ καὶ σίγουροι γιὰ τὴ νίκη. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐγγυητὲς τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς λευτεριάς τοῦ λαοῦ μου!»

Τελευταῖος μίλησε ὁ 'Ισπανός:

«'Ὀλ' οἱ ἅγιοι ἀναφέρουν τ' ὄνομά μου.

"Ὀλες οἱ θάλασσες καθρεφτίζουν τό πρόσωπό μου. 'Η γῆ ὀλάκερη κατανοοῦσε κάποτε τὴ γλώσσα μου. "Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν 'Ισπανία, τὴν ἡρωικὴ καὶ δοξασμένη 'Ιβηρικὴ. 'Η 'Ισπανία θυσίασε στό βωμὸ τοῦ κόσμου λεγεῶνες ὀλόκληρες νεκρῶν πού κάθονται τώρα ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου.

'Ὀλ, πατρίδα μου, μὲ τὶς γλυκειές σου νύχτες καὶ τό ἀσημόλευκο φεγγάρι σου! 'Η οἰκουμένη ὀλάκερη βυθίζεται στό ὄνειρο μέσα στίς νύχτες σου, σιγοτρέμει ἀπὸ τὴ γοητεία τοῦ τοπίου σου, ρουφάει μ' ἀγαλλίαση τό ἀεράκι τῶν θαλασσῶν σου. Οἱ μητέρες μας χάρισαν τὸν ἔνθουσιασμὸ στὰ παιδιά τους πού ξεχύθηκαν στὸν κόσμον σάν ἄγγελοι τοῦ πνεύματος τῆς 'Ισπανίας...»

'Αρχίζει νά σιγοξημερώνη. 'Ο στρατιώτης ξυπνάει. Δίπλα του, οἱ συνάδελφοι κοιμοῦνται ἀκόμα. Εἶναι ὀλοι ἐκεῖ; "Ὀχι, ἕνας λείπει. Τὴν ἴδια νύχτα ἕνα ἐχθρικό βόλι ξέσκισε τὴν καρδιά ἐνὸς νέου φαλαγγίτη. 'Ακόμα μιά σπονδὴ αἵματος τῆς 'Ισπανίας στό βωμὸ τῆς οἰκουμένης.

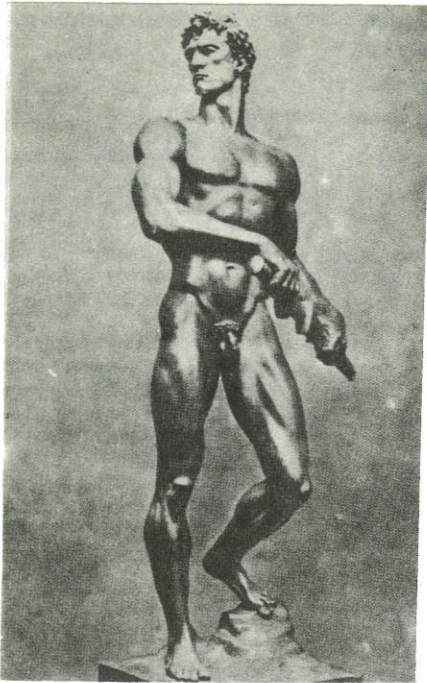
Σέ ποιὸ ἀπ' τ' ἀστέρια θά φτερουγίξης τώρα, Σὺ, σύντροφε ὀλων μας;

NEA EYPΩΠΗ τεῦχος 2.3.1943

M. BARRASO HERNANDEZ

'Ἐθελοντῆς τῆς 'Ισπανικῆς Μεραρχίας
τῶν WAFFEN SS

Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

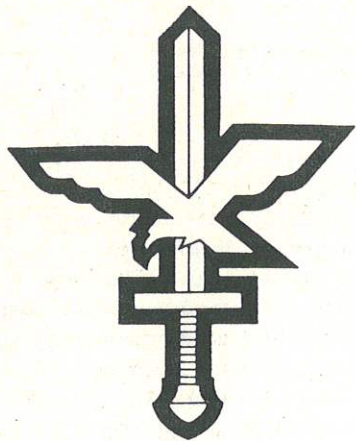

Ο Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας εἶναι ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δύναται νά φέρῃ τήν ἐπωνυμίαν ΚΟ-ΣΜΟΚΡΑΤΩΡ. Διότι ἦταν καί ὁ μόνος ΚΟ-ΣΜΟΚΡΑΤΩΡ πού γνώρισε μέχρι τώρα ἡ Ἀνθρωπότητα. Γεννημένος ἀπό τόν δημιουργό τῆς Ἑλληνικῆς ἐνώσεως Μακεδόνα βασιλιά Φίλιππο καί τήν Ἡπειρώτισσα βασίλισσα Ὀλυμπιάδα ἔδειξε ἀπό πολύ νωρίς τά δειγμάτα τοῦ λαμπροῦ μέλλοντος πού τοῦ ἐπεφύλασσετο. Σέ ἡλικία 20 μόλις ἐτῶν, ἔχοντας πάρει παιδεία ἀπό τόν μεγάλο φιλόσοφο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ θά ξεκινήσῃ γιά τό μεγάλο ἔργο του: Τόν ἐξανθρωπισμό τῆς Οἰκουμένης. Θά πραγματοποιήσῃ τήν μεγαλύτερη ἐκστρατεία πού γνώρισε ποτέ ὁ κόσμος καί θά σπεύρῃ σοφάτα παντοῦ τόν Ἑλληνικό σπόρο. Ὅπως ὁ Ἀριστοτέλης ἐφτιαχνε τόν κόσμο στό χαρτί, καθώς μᾶς λέγει ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὁ Ἀλέξανδρος ἐθεμελιώνει καί ἀρχιτεκτονοῦσε κατά τόν Ἑλληνικό τρόπο καί μέ

τόν Ἑλληνισμό γιά πάντα τόν κόσμο τῆς Γῆς. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἡγέτης μέ μεγάλα σωματικά καί ψυχικά χαρίσματα καί διαθέτοντας μιά ἐμφυτη Στρατηγική ἀντίληψη θά φθάσῃ μέ τά στρατεύματά του μέχρι τίς Ἰνδίες, μέχρι τό τέλος τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Θά ἰδρῦσῃ πόλεις, θά ἐπιτελέσῃ μεγάλο ἐπιστημονικό ἔργο, θά μεταφέρῃ παντοῦ τήν ἀναγεννητική Ἑλληνική πνοή, θά κἀνῃ τέλος τόν κόσμο μιά μεγάλη κυνέλη τῶν γραμμάτων καί τῶν τεχνῶν. Ὁ κατακτητής Ἀλέξανδρος θά παραμείνῃ σάν ζῶσα πραγματικότητα ἀνά τούς αἰῶνες. Ἡ παράδοση τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ μας τόν θέλει ζωντανό, πολλές πόλεις ἔχουν πάρει τό ὄνομά του καί τά σημάδια τῆς πορείας του εἶναι ἀκόμη ὄρατά. Δέν τά βλέπουμε μόνο στά μνημεῖα, τούς ναοούς καί σ' ἄλλα καλλιτεχνικά δημιουργήματα πού ἐγίναν τήν λαμπρή ἐκείνη ἐποχή, ἀλλά τά βλέπουμε καί στίς παραδόσεις τῶν κατακτημένων λαῶν ὅπου ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι ἕνα ἀπό τά κεντρικά πρόσωπα. Ἐξάλλου ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι οἱ κατακτημένοι λαοί τόν λάτρευσαν σάν Θεό. Τό φωτεινό ἔργο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στηρίζεται στόν φυλετικό ἀνθρωπισμό. Μέ τό ἔργο του προσπάθησε νά δώσῃ τά φῶτα στους εὐεπίφορους πρὸς δημιουργία λαούς. Γιά μᾶς τούς Ἕλληνες ἐθνικοσοσιαλιστές ἡ μορφή τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά πρότυπά μας. Ὁ ἠρωϊκός τρόπος ζωῆς του, τό ἔργο του καί τό παράδειγμά του μᾶς ὀδηγοῦν στόν ἄγωνα μας. Δέν μπορούμε μέ κανένα τρόπο νά δεχθοῦμε τίς σαθρές θεωρίες τῶν μολοσεβίκων περὶ ἱμπεριαλιστή Ἀλεξάνδρου καί περὶ ἐκφραστή τοῦ «δουλοχτητικοῦ» συστήματος. Γιά μᾶς τέτοιοι ἱμπεριαλιστές σάν τόν Ἀλέξανδρο μακάρι νά ἐμφανιζόντουσαν συχνότερα, γιά τό καλό τῆς Εὐρωπαϊκῆς φυλῆς καί κατά συνέπεια γιά τό καλό τῆς ἀνθρωπότητας.

Εἴμεθα ὑπερήφανοι γιά τήν φυλή μας. Εἴμεθα ὑπερήφανοι γιά τήν πατρίδα μας γιατί μόνο αὐτή ἡ Πατρίδα βγάξει φωτεινοὺς ἀρχηγούς δημιουργοὺς μεγάλων ἐποχῶν, μεγαλείου καί ἐθνικῆς ἀνατάσεως. Εἴμεθα ὑπερήφανοι γιά τήν πατρίδα μας πού ἔδωσε στόν κόσμο ἕναν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

«... Κι ἂν δέν εἷσαστε ἔτοιμοι νά θυσιάσετε
τήν ζωή σας, ποτέ σας δέν θά τήν κερδίσετε».

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

ΜΑΧΗΣ

Συναγωνιστή,

Ἀπευθυνόμαστε σέ σένα πρωτίστως, γιατί ἀρνήθηκες πεισματικά νά λατρέψης τίς ψεύτικες ἀξίες, πού μέ θόρυβο ἐδῶ καί χρόνια διαφημίζουν οἱ διεστραμμένοι καθοδηγητές τῆς πνευματικῆς, κοινωνικῆς καί πολιτικῆς μας ζωῆς. Κι ἀναζήτησες τήν ἀλήθεια σου μακριά ἀπ' τοὺς κούφιους λόγους πού σαγηνεύουν καί ἐνθουσιάζουν τά πλήθη. Ἀπευθυνόμαστε σέ σένα, πού ποτέ δέν βολεύτηκες μέσα στά στενά καί μίζερα καλούπια τῆς καλοπέρασης, τῆς ὑλικῆς εὐημερίας, τοῦ ὠφελμισμοῦ καί τῆς ἀγχωτικῆς ἐπιδίωξης τοῦ κέρδους, πού ὄρισαν γιά τρόπο ζωῆς σου οἱ αὐτόκλητοι προστάτες σου, ζητώντας γιά ἀντάλλαγμα νά πουλήσης σ' αὐτούς τήν ψυχή σου καί νά γίνης πειθήνιος ὑπρέτης τοῦ διεστραμμένου πολιτικοῦ τους παιγνιδιοῦ, χάρη στό ὅποιο ἐξουσιάζουν τῆ Γῆ σου. Ἀπευθυνόμαστε σέ σένα, πού ἰδανικό σου δέν εἶναι νά παραμείνης ἕνας ἀνώνυμος καταναλωτής ἢ ἕνας δοῦλος τῆς οἰκονομίας, ὅπως σέ θέλει τό σύστημά τους καί πού δέν εἶναι ὄνειρό σου τό περιθώριο τῆς ζωῆς, οὔτε ἡ σύνταξη ἀπό τά εἰκοσί σου χρόνια. Ἀπευθυνόμαστε σέ σένα, πού σέ καίει μιᾶ ἀσίγαστη φλόγα δημιουργίας, πού θέλεις νά εἶσαι ξεχωριστός καί ζωντανός, ἐνάντια σέ μιᾶ κοινωνία νεκρῶν καί σκλάβων, πού θέλεις ν' ἀγωνιστῆς ἐνάντια στά ψέμματα πού ὀνόμασαν ἀλήθειες, νά στήσης ξανά πάνω στά ἄδεια βάρθρα τους τίς ἀναποδογυρισμένες ἀξίες πού ἔθρεψαν τήν ἱστορική μας ζωή, νά ἐλευθερώσης τῆ Γῆ μας ἀπό τοὺς δυνάστες πού νόθεψαν τόν πολιτισμό μας, νά ξανακάνης τήν Εὐρώπη γῆ τῆς δικῆς μας πολιτιστικῆς δημιουργίας.

Ἀπευθυνόμαστε σέ σένα πού πρωτίστως, εἶσαι ὅπως κι ἐμεῖς, γι' αὐτό παρακολουθεῖς μέ συγκίνηση καί θέρμη δύο χρόνια τώρα, μέσα ἀπό τίς στήλες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, τήν τραχειά ἀγωνιστική μας πορεία.

Δυό χρόνια τώρα πολεμάμε μαζί, ἀπό τό λιτό ἀλλά γεμάτο πάθος καί δύναμη τοῦτο βῆμα, ἐνάντια σ' ἕνα ὀλάκερο κόσμο. Στόν κόσμο πού ἀνέτειλε θολός καί βρώμικος πάνω ἀπό τά καπνισμένα ἐρείπια πού ἄφησε ὁ Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Στόν κόσμο πού οἱ νικητές αὐτοῦ τοῦ πολέμου μᾶς ὑποχρέωσαν νά ζήσουμε, ἐπιβάλλοντάς μας τίς ψεύτικες ἀξίες τους καί τόν ἐκφυλισμένο τρόπο ζωῆς τους.

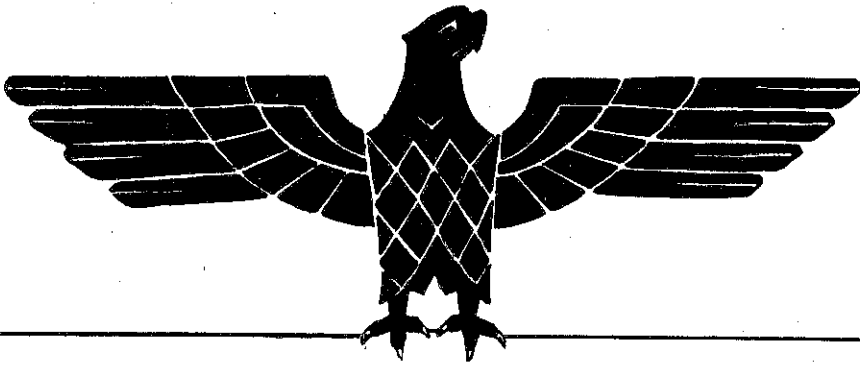
Πολεμάμε τήν ἱστορική διαστρέβλωση πού τήν ὀνόμασαν ἱστορική ἀλήθεια, καταγγέλλουμε τήν ὑποκρισία τους πού τή βάφτισαν νομιμότητα, ἀποκαλύπτουμε τίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦν γιά νά διαιωνίζουν τήν κατοχή καί τήν κυριαρχία τους πάνω στή γῆ μας, πού ὑπῆρξε τό λίκνο τοῦ Πολιτισμοῦ: τήν Εὐρώπη. Πολεμάμε τή βαρβαρότητα πού ἀποκάλεσαν «πολιτισμό» γιά ν' ἀναστήσουμε αὐτό πού πραγματικά ὑπῆρξε πολιτισμός καί πού οἱ καταστροφεῖς τό ἀποκάλεσαν σκοτάδι. Πολεμάμε ν'

νορθώσουμε και ν' αναγεννήσουμε τον 'Εθνικοσοσιαλισμό, τό τελευταίο φωτεινό ιστορικό σύμπτωμα τής πολιτιστικής δημιουργίας τής Φυλής μας, ενάντια σέ δύο ανίετους συμμάχους, τόν καπιταλισμό και τόν Μπολσεβικισμό πού αγωνίστηκαν και πέτυχαν νά λαβώσουν θανάσιμα τόν υπέροχο Εύρωπαϊκό πολιτιστικό γίγαντα.

Συναγωνιστή, είναι πιά καιρός νά βρεθής κοντά μας, νά σταθής ενεργά στό πλευρό μας σ' αυτόν τόν τιτάνιο και γι' αυτό υπέροχο αγώνα. Είναι καιρός νά δραπετεύσης από τή μιζέρια και τήν αθλιότητα τής αστικής σου ζωής, είναι καιρός ν' αποτινάξης τό ήθηργο τής απραξίας και τής μαλθακότητας, πού ναρκώνει και εκφυλίζει τίς δημιουργικές σου δυνάμεις, νά χαλυβδώσης τό στήθος σου μέ πίστη, νά ανταποκριθής στο σάλπισμά μας, και νά γίνης σηματοφόρος του υπέροχου αγώνα μας!

'Οραματίζόμαστε μιá νέα γενιά δυνατών μαχητών, υπερασπιστών του πολιτισμού μας, τούς βλέπουμε ήδη νά πυκνώνουν τίς τάξεις μας, όρμάμε όλοι μαζί, σάν αιχμή, ήρωες και ήμίθεοι, νά διώξουμε από τή Γή των πατέρων μας τόν καπιταλιστή και τό Μπολσεβίκο δήμιο και δυνάστη, γιά νά τής ξαναδώσουμε τό χαμένο ιστορικό της πρόσωπο, γιά νά ξανανθίση ό πολιτισμός μας.

Στήν εξίσια αυτή μεγαλειώδη μάχη, πού ήδη άρχισε, νά, τό ξίφος περιμένει δίπλα μας ένα χέρι νά τό άδράξει. Συναγωνιστή, σύντροφε 'Εθνικοσοσιαλιστή, ΕΣΕΝΑ περιμένει!

'Οποιος θέλει νά ζήση άς πολεμήσει! Αδτός πού άρνεϊται νά πολεμήση σ' έναν κόσμο, όπου νόμος είναι ή άδιάκοπη πάλη, δέν άξίζει νά ζή!

ADOLF HITLER

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ ΟΜΙΛΕΙ ΕΙΣ ΣΠΟΡΤΠΑΛΑΣΤ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ σελ. 48.

Ο μνημειώδης λόγος για την 9η επέτειο από της άναλήψεως της αρχής, στον οποίο ο Φύρερ υπενθυμίζει την ταπείνωσι, τόν διαμελισμό και την εξαθλίωσι που έπεβλήθησαν στην Γερμανία υπό της Έβραϊκής σπείρας και την έθνικη άποκατάστασι που έπετεύχθη με τόν άγώνα τών Έθνικοσοσιαλιστών. Έναν άγώνα, που έχει έξελιχθη σε ένοπλη σύγκρουσι μεταξύ έλευθέρων λαών και τών ύποτακτικών του διεθνούς Έβραϊσμού.

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΝΙΚΗ του Julius Evola σελ. 28

Ο συγγραφέας άνατρέχει στην πρωτογενή Άρία παράδοσι, στην όποια ή δράσις και ή σκέψις άποτελούν άδιαίρητη ενότητα. Ο άγών και ή νίκη με την έσωτερική τους διάστασι προσδιορίζουν την μεταφυσική αντίληψι τών Άρίων εν αντιθέσει προς τόν κούφιο διανοουμενισμό και την ύλιστική δράσι, που φανερώνουν τό πνευματικό κενό του σύγχρονου κόσμου.

HUMANITAS του Hans Günther σελ. 20

Ο συγγραφέας παρουσιάζει τόν άνθρωπισμό με τό πρωταρχικό και άνόθευτο νόημά του ως φυλετική άρετή του Έλληνικού και Ρωμαϊκού πολιτισμού, που τροφοδότησε τό Ίνδογερμανικό πρότυπο του άραιο, δυνατού και εγγενούς άνδρός. Η άποβορειοποίησης όμως του άρχαίου κόσμου παρήγαγε την διαστρεβλωμένη μορφή του «οδμανισμού», που σήμερα εκφράζεται από τά ίσοπεδοτικά πολιτικά και θρησκευτικά ρεύματα.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΛΟΓΟΥ του Λουκά Γ. Σταύρου σελ. 24

Σ' αυτό τό βιβλίό έπισημαίνεται τό όλίσιθημα του πολιτισμού προς την άγελοποίησησι, σάν άποτέλεσμα της συσκοτίσεως του υπερβατικού και δημιουργικού Λόγου από τίς έκτροπές της έπιφατικής διανοίας. Η λύτρωσις του άνθρώπου από τίς πλάνες του και ό θρυμματισμός τών ειδώλων της αυταπάτης είναι τό έπαναστατικό καθήκον τών εκλεκτών.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ του Γεωργίου Μεταξά σελ. 20.

Ο ποιητής άνασύρει από την λήθη την άρχέγονη Ίνδοευρωπαϊκή μυστηριακή αντίληψη του κόσμου, που νοηματίζει την ζωή και περνά από τά άγάματα της άρχαιότητος στις στρατιές τών υπερασπιστών της Εύρωπαϊκής Ιδέας. Πρόκλησις για άναβάπτισμα στις φυσικές άξιες, για μιá συνειδητοποίηση της πραγματικότητος χωρίς παραχαράξεις και προλήψεις.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ του Άχιλλέως Παγώνη σελ. 16.

Ο ποιητής παρουσιάζει σε τρία μέρη την άκμή, την πτώσι και τόν άναμενόμενο θρίαμβο του Έλληνικού πνεύματος. Την φωτεινή άρμονία, τό κάλλος και την χαρά της έποχής τών Θεών τά σκιαζει ή θλίψη και ή σιωπή του μακάβριου συρφετού της άνατολής, ως την ήμέρα, που ή έπιστροφή του ξεχασμένου πνεύματος ξαναζωντανεύει τό άρχαίο μεγαλειό.

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΝΑΒΑΣΙΣ του Λουκά Γ. Σταύρου

Τό Νιτσεϊκό πνεύμα διαποτίζει τό ύφος και τό περιεχόμενο αυτών τών ποιημάτων. Συνδυάζο-

ΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΣ του Νικολάου Γ. Μιχα-
κου σελ. 82.

τοκαλυπτική ανάλυση του έργου του πρωτοπόρου συγγραφέως, ο οποίος άπητησε από
'Ελληνισμό νά απορρίψη τήν κακομοιρία, τήν μικροψυχία καί τόν ευδαιμονισμό γιά νά
νισθῆ τό Δελφικόν ιδεῶδες τοῦ 'Ωραίου, τοῦ 'Αληθοῦς καί τοῦ 'Αγαθοῦ. Θεμέλιο τῆς
σομένης ἐπαναστάσεως εἶναι ὁ ἐξαγνισμός καί ἡ αὐτογνωσία μέσω τῆς ἐμβαπτίσεως εἰς
εἰνά χρώματα καί τάς ἀπαλᾶς γραμμᾶς τοῦ 'Απολλωνίου κάλλους.

ΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΑΞΙΣ 1 σελ. 24.

κείται γιά τήν δήλωσι τῆς 14ης συνελεύσεως τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς τάξεως στήν Βαρκε-
1979. Παρουσιάζει τά φλέγοντα προβλήματα τῆς Εὐρώπης, ὅπως ἡ εἰσβολή τῶν ἐγχρώ-
τοῦ 'Αμερικανικοῦ τρόπου ζωῆς καί τίς θέσεις τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν γιά τήν δη-
α μᾶς νέας κοινωνίας ἀπηλλαγμένης ἀπό τά δεσμά τῆς συμφωνίας τῆς Γιάλας.

ΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΑΞΙΣ 2. σελ. 20.

ήλωσις τῆς 15ης συνελεύσεως τῆς Νέας Εὐρωπαϊκῆς τάξεως στήν Βαρκελώνη τό 1981,
ρία συμμετεῖχε καί 'Ελληνική ἀντιπροσωπία τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς. Γίνεται ἀναφορά στόν
'Ελλάδος ὡς φραγμοῦ στίς διεισδύσεις τῶν 'Ασιατικῶν ὀρδῶν στήν Εὐρώπη. 'Εκφρά-
λληλεγγύη πρὸς τοὺς ἀνά τόν κόσμον καταδικασμένους ἐθνικοσοσιαλιστάς καί πρὸς
ληνες συναγωνιστές πού ἀντιμετωπίζουν τήν κρατική τρομοκρατία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινῶνται πρὸς τοὺς ἀναγνῶστες τῆς περιοδικῆς ἐκδόσεως
«ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» τά κάτωθι:

α) 'Ωραι λειτουργίας τῶν γραφείων τῆς ἐκδόσεως «ΧΡΥΣΗ ΑΥ-
καί τοῦ 'Εθνικοσοσιαλιστικοῦ Κινήματος «ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕ-
» εἶναι τό ἀπό ἕκτης ἕως καί ἐνάτης ἀπογευματινῆς ὥρας χρονι-
διάστημα τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος Δευτέρα, Τετάρτη, Παρα-
ρή.

β) Τά γραφεῖα λειτουργοῦν καί ἕκαστον Σάββατον μετά τήν ἐβδό-
ἀπογευματινὴν ὥραν. Γίνεται γνωστόν ἐπίσης ὅτι κατὰ τό διάστη-
ῆς λειτουργίας τῶν γραφείων ἐκάστου Σαββάτου δίδονται διαλέ-
ἰδεολογικοῦ καί ἐπιμορφωτικοῦ περιεχομένου.

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ